

Sygn. akt V K 62/15

II. WYROK

III. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Anna Górny

Protokolant: Edyta Ferencz-Trzópek

Ławnicy: Genowefa Krajewska, Urszula Mańka

w obecności Prokuratora: **Sławomira Soli**

po rozpoznaniu w dniach 29 września 2015r., 23 października 2015r., 23 listopada 2015r., 16 grudnia 2015r., 21 grudnia 2015r., 25 stycznia 2016r., 15 lutego 2016r., 14 marca 2016r., 27 kwietnia 2016r., 20 maja 2016r., 20 czerwca 2016r., 22 lipca 2016r., 12 września 2016r.

sprawy przeciwko

D. P. (1) (P.)

ur. (...) w R.

synowi J. i B. z domu T.

N. M. (1) (M.)

ur. (...) w P.

synowi K. i K. z domu W.

A. B. (1) (B.)

ur. (...) w R.

synowi P. i R. z domu W.

oskarżonym o to, że:

I. w dniu 22 lutego 2015 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych w postaci pieniędzy w kwocie 500 złotych, telefonu komórkowego marki I. (...) koloru białego o nr IMEI (...) o wartości 2.600 złotych, broszki o nieustalonej wartości oraz świecznika o wartości 150 złotych na szkodę F. F., przy czym w trakcie tego czynu D. P. (2) i N. M. (1) grozili pokrzywdzonej użyciem przemocy posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci toporka, czym dopuścili się ekscesu i wykroczyli poza zakres objęty zamiarem A. B. (1),

- przy czym D. P. (2) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z zastosowaniem przemocy z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku IX Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2011 roku (sygn. IX K 573/11) na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 maja 2012 roku do 7 marca 2013 roku,

- przy czym N. M. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z zastosowaniem przemocy oraz tego samego rodzaju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku (sygn. III K 1634/06) na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do D. P. (1) i N. M. (1) oraz z art. 278 § 1 kk w stosunku do A. B. (1),

R. B.

ur. (...) w R.

synowi S. i J. z domu P.

oraz D. P. (1) i N. M. (1)

oskarżonym o to, że:

II. w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu, po uprzednim włamaniu się do Pubu P. poprzez wyważenie okna piwnicznego oraz wyłamanie drzwi dokonali kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 250 złotych wiertarko wkrętarki D. o wartości 800 złotych, młota udarowego o wartości 397 złotych, szlifierki (...) o wartości 300 złotych, wiertarki A. i młota (...) o łącznej wartości 1.400 złotych, pistoletu do pianki T. o wartości 80 złotych, ekspresu do kawy D. Gusto o wartości około 600 złotych, 15 butelek wódki o łącznej wartości 320 złotych, wytwornicy pary o wartości 100 złotych, telefonu komórkowego marki S. o wartości 300 złotych oraz różnego rodzaju wiertel i bitów umieszczonych w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyków samochodowych i dowodu rejestracyjnego z samochodu R. (...) o łącznej wartości co najmniej 4.700 złotych, a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłowali dokonać kradzieży z ich wnętrza mienia, przy czym w wyniku włamania uszkodzeniu uległo okienko piwniczne o wartości około 200 złotych, drzwi wejściowe, których wymiana kosztowała 3.900,38 złotych i drzwi prowadzące do piwnicy o wartości 500 złotych, czym spowodowali szkody w łącznej wysokości 4.600,38 złotych na szkodę B. B. (3) i A. N.,

- przy czym N. M. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne tego samego rodzaju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku (sygn. III K 1634/06) za to przestępstwo na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w stosunku do D. P. (1) i R. B. oraz art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 § 1 kk i art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do N. M. (1)

D. P. (1) i R. B.

oskarżonym o to, że:

III. w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu, z terenu posesji, po uprzednim włamaniu się przy pomocy uprzednio skradzionych kluczyków do samochodu osobowego marki R. (...) o

nr rej. (...) o wartości 950 złotych, usiłowali dokonać następnie jego kradzieży na szkodę B. B. (3) i A. N., jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

D. P. (1) i N. M. (1)

oskarżonym o to, że:

IV. w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu, po uprzednim włamaniu się do lokalu mieszkalnego poprzez zerwanie kłódki zabezpieczającej i wyważenie drzwi, dokonali następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci trzech kaloryferów i rurek miedzianych o wartości 2.200 złotych na szkodę K. K. (1),

- przy czym N. M. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne tego samego rodzaju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku (sygn. III K 1634/06) za to przestępstwo na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą obywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w stosunku do D. P. (1) oraz z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do N. M. (1)

a nadto D. P. (1)

oskarżonemu o to, że:

V. w dniu 02/03 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...) po uprzednim włamaniu się do lokalu (...) poprzez wyłamanie drzwi wejściowych i zerwaniu kłódek zabezpieczających kratę wejściową dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 400 złotych na szkodę K. i J. K.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

VI. w dniu 28/29 stycznia 2015 roku, w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do lokalu (...) mieszczącej się w budynku własności Z. S., poprzez wyważenie drzwi wejściowych, dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 50 złotych, napoi C. C., F., S., piwa bezalkoholowego L. o łącznej wartości 600 złotych na szkodę D. M.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

VII. w dniu 10/11 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do pomieszczenia sypialni poprzez pokonanie zamka w drzwiach, dokonał kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci nawigacji samochodowej marki C. o wartości 450 złotych i wkretarki marki B. o wartości 150 złotych tj. mienia o łącznej wartości 600 złotych, a także poprzez podważenie drzwiczek sejfów znajdującego się w tym pomieszczeniu, usiłował dostać się jego wnętrza, a następnie dokonać kradzieży mienia na szkodę J. P., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął,

tj. o czyn. z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk

VIII. w dniu 08/09/ stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do baru piwnego (...), poprzez wyłamanie drzwi wejściowych, dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1.058 złotych i aparatu cyfrowego marki S. o łącznej wartości 1.358 złotych na szkodę J. K. (1) i K. K. (2),

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

IX. w okresie od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z pomieszczenia piwnicy dokonał kradzieży mienia w postaci szlifierki kątownej (...) o wartości 150 złotych, wiertarki udarowej (...) o wartości 150 złotych, szlifierki taśmowej marki S. o wartości 150 złotych 280 złotych, młota udarowego B. o wartości 160 złotych i piły łańcuchowej marki B. o wartości 250 złotych tj. mienia o łącznej wartości 990 złotych na szkodę J. P.,

tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

1. uznaje oskarżonych **D. P. (1), N. M. (1) i A. B. (1)** za winnych tego, że w dniu 22 lutego 2015 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych w postaci pieniędzy w kwocie około 200 złotych, telefonu komórkowego marki(...) koloru białego o nr IMEI (...) o wartości 2.142,37 złotych, broszki o nieustalonej wartości oraz świecznika o wartości 170 złotych na szkodę F. F., przy czym w trakcie tego czynu D. P. (2) i N. M. (1) grozili pokrzywdzonej użyciem przemocy posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci toporka, czym dopuścili się ekscesu i wykroczyli poza zakres objęty zamiarem A. B. (1),

- przy czym D. P. (2) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku IX Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. IX K 573/11 za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 maja 2012 roku do 7 marca 2013 roku,

- przy czym N. M. (1) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach Wydział III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 292 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony obywatel w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, tj. popełnienia czynu z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w stosunku do D. P. (1), z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w stosunku do N. M. (1) oraz z art. 278 § 1 kk w stosunku do A. B. (1) i za to, na mocy art. 280 § 2 kk skazuje oskarżonego D. P. (1) na karę 3 (trzy) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności, na mocy art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skazuje oskarżonego N. M. (1) na karę 4 (cztery) lat i 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności, a na mocy art. 278 § 1 kk i art. 33 § 2 kk skazuje oskarżonego A. B. (1) na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. (dwadzieścia złotych);

2. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **A. B. (1)** kary pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 3 (trzy) lat;

3. na mocy art. 71 § 1 pkt 1 i 4 kk zobowiązuje oskarżonego **A. B. (1)** w okresie próby do informowania kuratora o przebiegu okresu próby oraz wykonywania pracy zarobkowej;

4. uznaje oskarżonego **R. B.** za winnego tego, że:

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z D. P. (1) i N. M. (1), po uprzednim wyważeniu okna piwnicznego oraz wyłamaniu drzwi do (...), zabrał następnie z jego wnętrza pieniądze w kwocie 250 złotych, wiertarko - wkrętarkę marki D. o wartości 798 złotych, wiertarkę marki (...) o wartości co najmniej 258 złotych, szlifierkę marki (...) o wartości co najmniej 138 złotych, wiertarkę marki M. o wartości 238 złotych, młotowiertarkę marki (...) o wartości 597 złotych, pistolet do pianki T. o wartości 80 złotych, ekspres do kawy (...) o wartości co najmniej 399 złotych, 15 butelek wódki nieustalonych marek i nieustalanej wartości, wytwornicę pary o wartości co najmniej 129 złotych, telefon komórkowy marki S. o nieustalanej wartości oraz różnego rodzaju wiertła i bity umieszczone w skrzynkach o bliżej nieustalanej wartości, kluczyki samochodowe i dowód rejestracyjny samochodu R.

(...) o nr rej.(...), a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłował dokonać kradzieży mienia z ich wnętrza, przy czym w wyniku włamania uszkodził okienko piwniczne i drzwi wejściowe powodując z tego tytułu szkodę o wartości nie mniejszej niż 3.900,38 złotych, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z D. P. (1), przy pomocy uprzednio skradzionych kluczyków, dostał się wnętrza samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...)o wartości 950 złotych i usiłował dokonać jego kradzieży z terenu posesji, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N., tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

przyjmując, iż czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kkw zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 2 kk skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. (dwadzieścia złotych);

5. na mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **R. B.** kary pozbawienia wolności na okres próby w wymiarze 3 (trzy) lat;

6. na mocy art. 73 § 2 kk oddaje oskarżonego **R. B.** w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

7. na mocy art. 71 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego **R. B.** w okresie próby do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

8. uznaje oskarżonego **N. M. (1)** za winnego tego, że:

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B. i D. P. (1), po uprzednim wyważeniu okna piwnicznego oraz wyłamaniu drzwi do (...), zabrał następnie z jego wnętrza pieniądze w kwocie 250 złotych, wiertarko - wkrętarke marki D. o wartości 798 złotych, wiertarkę marki (...) o wartości co najmniej 258 złotych, szlifierkę marki (...) o wartości co najmniej 138 złotych, wiertarkę marki M.o wartości 238 złotych, młotowiertarkę marki (...) o wartości 597 złotych, pistolet do pianki T. o wartości 80 złotych, ekspres do kawy (...)o wartości co najmniej 399 złotych, 15 butelek wódki nieustalonych marek i nieustalonej wartości, wytwornicę pary o wartości co najmniej 129 złotych, telefon komórkowy marki S. o nieustalonej wartości oraz różnego rodzaju wiertła i bity umieszczone w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyki samochodowe i dowód rejestracyjny samochodu R. (...) o nr rej. (...), a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłował dokonać kradzieży mienia z ich wnętrza, przy czym w wyniku włamania uszkodził okienko piwniczne i drzwi wejściowe powodując z tego tytułu szkodę o wartości nie mniejszej niż 3.900,38 złotych, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach Wydział III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 292 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

- w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z D. P. (1), po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej i wyważeniu drzwi, dostał się do środka lokalu mieszkalnego, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia cztery kaloryfery o wartości 2.417,76 złotych oraz rury miedziane o wartości co najmniej 399,18 złotych na szkodę K. K. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach Wydział III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat

pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 292 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony obywatel w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony, tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

przyjmując, iż czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

9. na mocy art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego **N. M. (1)** w punktach 1 i 8 kary i wymierza mu karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności;

10. na mocy art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **N. M. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa na szkodę K. K. (1) w kwocie 70 zł. (siedemdziesiąt złotych);

11. na mocy art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego **N. M. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci toporka przechowywanego w depozycie tut. Sądu pod poz. OZR 22/15;

12. na mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu **N. M. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w związku ze stosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 26 kwietnia 2016r. godz. 9.20 do dnia 26 września 2016r.;

13. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego tego, że:

- w dniu 8 stycznia 2015 roku z mieszkania znajdującego się w R. przy ulicy (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji samochodowej marki L. (...)6.HD o wartości co najmniej 150 złotych i wkrętarki marki B. o wartości co najmniej 174,90 złotych, a także poprzez podważenie drzwiczek usiłował dostać się wnętrza sejfów znajdującego się w pokoju w mieszkaniu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, czym działał na szkodę J. P., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

- w dniu 08/09 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza baru piwnego (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.330 złotych i aparatu cyfrowego marki S. o nieustalonej wartości na szkodę J. K. (1) i K. K. (2), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B. i N. M. (1), po uprzednim wyważeniu okna piwnicznego oraz wyłamaniu drzwi dostał się do wnętrza lokalu (...), skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 250 złotych, wiertarko - wkrętarkę marki D. o wartości 798 złotych, wiertarkę marki (...) o wartości co najmniej 258 złotych, szlifierkę marki (...) o wartości co najmniej 138 złotych, wiertarkę marki M. o wartości 238 złotych, młoto- wiertarkę marki (...) o wartości 597 złotych, pistolet do pianki Tytan o wartości 80 złotych, ekspres do kawy (...) o wartości co najmniej 399 złotych, 15 butelek wódki nieustalonych marek i nieustalanej wartości, wytwornicę pary o wartości co najmniej 129 złotych, telefon komórkowy marki S. o nieustalonej wartości oraz różnego rodzaju wiertła i bity umieszczone w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyki samochodowe i dowód rejestracyjny samochodu R. (...) o nr rej. (...), a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłował dokonać kradzieży mienia z ich wnętrza, przy czym w wyniku włamania uszkodził okienko piwniczne i drzwi wejściowe powodując z tego tytułu szkodę o wartości nie mniejszej niż 3.900,38 złotych, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N., tj. przestępstwa z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B., przy pomocy uprzednio skradzionych kluczyków, dostał się wnętrza samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) o wartości 950 złotych

i usiłował dokonać jego kradzieży z terenu posesji, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N., tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk,

- w dniu 28/29 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza lokalu (...) mieszczącej się w budynku własności Z. S., skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 50 złotych oraz napojów różnych marek w nieustalonej ilości i nieustalonej wartości na szkodę D. M., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

- w dniu 02/03 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...) po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych i zerwaniu kłódek zabezpieczających kratę wejściową dostał się do wnętrza lokalu (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 400 złotych na szkodę K. i J. K., tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

- w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z N. M. (1), po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej i wyważeniu drzwi, dostał się do środka lokalu mieszkalnego, skąd następnie zabrał w celu przywłaszczenia cztery kaloryfery o wartości 2.417,76 złotych oraz rury miedziane o wartości co najmniej 399,18 złotych na szkodę K. K. (1), tj. popełnienia przestępstwa z art. 279 § 1 kk,

przyjmując, iż czynów tych dopuścił się działając w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk i za to, na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje go na karę 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

14. uznaje oskarżonego **D. P. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku z pomieszczenia piwnicy znajdującej się w R. przy ulicy (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia szlifierki kątowej marki (...) o wartości co najmniej 128 złotych, wiertarki udarowej marki (...) o wartości co najmniej 147,56 złotych, szlifierki taśmowej marki S. o wartości co najmniej 269 złotych, młota udarowego o wartości co najmniej 79 złotych i piły łańcuchowej marki B. (...) o wartości co najmniej 379,99 złotych na szkodę J. P., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to, na mocy art. 278 § 1 kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

15. na mocy art. 91 § 2 kk łączy orzeczone wobec oskarżonego **D. P. (1)** w punktach 1, 13 i 14 kary i wymierza mu karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności;

16. na mocy art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **D. P. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa na szkodę K. K. (1) w kwocie 70 zł. (siedemdziesiąt złotych) oraz na szkodę J. K. (1) i K. K. (2) w kwocie 30 zł. (trzydzieści złotych);

17. na mocy art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa:

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. T. kwotę 2.040 zł. (dwa tysiące) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną na rzecz oskarżonego D. P. (1) oraz kwotę 469,20 zł (czterysta sześćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności,

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. B. (2) kwotę 2.040 zł. (dwa tysiące) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną na rzecz oskarżonego N. M. (1) oraz kwotę 469,20 zł (czterysta sześćdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia groszy) stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności,

18. na mocy art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych D. P. (1) i N. M. (1) w całości od zapłaty kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa;

19. na mocy art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych A. B. (1) i R. B. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie po 490 zł. (czterysta dziewięćdziesiąt złotych), w tym opłatę w kwocie po 420 zł. (czterysta dwadzieścia złotych) i wydatki postępowania w kwocie w kwocie po 70 zł. (siedemdziesiąt złotych).

Ławnik Sędzia Ławnik

Genowefa Krajewska SSR del. Anna Górny Urszula Mańka

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony D. P. (2) urodził się (...) w R.. Jest posiadającym wykształcenie podstawowe kawalerem. Oskarżony wychowywał się w rodzinie pełnej, mając zapewnione bardzo dobre warunki bytowe i mieszkalne. Przed zatrzymaniem nie pracował. (dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego- k. 353).

Oskarżony N. M. (1) urodził się (...) w P.. Przed zatrzymaniem zamieszkiwał w wynajętym mieszkaniu przy ul. (...) w B. wraz z żoną – S. M. oraz małoletnim synem. Oskarżony do dwunastego roku życia wychowywał się w pełnej rodzinie. W przeszłości pracował głównie w charakterze pracownika budowlanego, często bez umowy o pracę. Przed zatrzymaniem podjął pracę zarobkową w Elektrowni (...) w charakterze sprzątacza, na podstawie umowy o pracę na okres próbny. Oskarżony wykazuje skłonności do zażywania środków odurzających oraz nadużywania alkoholu. S. M. była właścicielką samochodu marki O. (...) koloru srebrnego, z którego korzystał oskarżony (dowód: kwestionariusz wywiadu środowiskowego - k.378).

Relacje między N. M. (1), a D. P. (1) były bardzo dobre. Oskarżeni poznali się w czasie odbywania kary, kilka lat wstecz, w Zakładzie Karnym w K.. Po opuszczeniu przez nich jednostek penitencjarnych nawiązali bardzo bliską znajomość, spotykali się, spędzali wspólnie czas chodząc na imprezy, dyskoteki i dokonując wspólnie przestępstw. N. M. (1) opuszczał żonę i syna, nie wracał na noc do domu (dowód: zeznania świadka S. M. –k. 1076-1077).

Oskarżony D. P. (2) od 20 grudnia 2014 roku do 20 lutego 2015 roku z piwnicy znajdującej się w domu jego rodziców przy ul. (...) w R. zabrał: szlifierkę kątową marki (...) o wartości co najmniej 128 złotych, wiertarkę udarową marki (...) o wartości co najmniej 147,56 złotych, szlifierkę taśmową marki S. o wartości co najmniej 269 złotych, młot udarowy o wartości co najmniej 79 złotych i piłę łańcuchową marki B. (...) o wartości co najmniej 379,99 złotych . Oskarżony narzędzia te zaniósł do lombardów znajdujących się na terytorium R., gdzie zastawiał je. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) - k.191, 1361-1362).

Oskarżony D. P. (2) w dniu 8 stycznia 2015 roku z mieszkania rodziców zabrał również nawigację marki L. (...)6.HD o wartości co najmniej 150 złotych, a także wkrętarce marki B. o wartości co najmniej 174,90 złotych. Oskarżony pod nieobecność rodziców wszedł do pokoju, który zwyczajowo rodzice wychodząc z mieszkania zamykali przed oskarżonym. Tamtego dnia pokój był otwarty. Oskarżony znalazł w/w przedmioty pod łóżkiem. Oskarżony usiłował także włamać się do sejfów. Według wiedzy oskarżonego w sejfie znajdowały się dokumenty, dowód rejestracyjny samochodu. Oskarżony usiłował odgiąć drzwiczki sejfów, jednakże nie udało mu się go otworzyć, w związku z czym po chwili zrezygnował. Opuścił mieszkanie rodziców i udał się do lombardu, gdzie oddał rzeczy w zastaw za kwoty 801 i 60 złotych. J. P. w dniu 24 lutego 2015r. odzyskał piłę łańcuchową i wkrętarce marki B. wraz z ładowarką, które zatrzymano w lombardzie B. C. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) – k.191, 1361-1362, zeznania świadka B. C. - k. 571, umowy lombardowe –k. 46, 47, pokwitowanie odbioru rzeczy – k.60, protokół zatrzymania rzeczy -k. 49-51).

Oskarżony D. P. (2) w nocy z 8 na 9 stycznia 2015 roku włamał się do baru (...) przy ul. (...) w R. prowadzonego przez J. K. (1) oraz K. K. (2). Formalnie właścicielką lokalu była K. K. (2). Dnia poprzedniego barmanka Ż. K. osobiście zamykała lokal o godzinie 22:00. Oskarżony włamał drzwi wejściowe do baru (...) i dostał się do jego wnętrza. Po dokonaniu penetracji baru zabrał z niego pieniądze w kwocie 1.330 złotych oraz używany, stary aparat cyfrowy marki S. o nieustalonej wartości należący do syna J. K. (1). Barmanka Ż. K. przysłała do pracy w dniu 9 stycznia 2015 roku o godzinie 10:00. Wówczas zauważyła, że drzwi wejściowe do lokalu są zniszczone. Niezwłocznie zawiadomiła o tym fakcie właścicielkę, która poleciła jej wezwać policję. Po przybyciu funkcjonariuszy policji na miejsce Ż. K. weszła z nimi do środka lokalu. Wówczas stwierdziła brak w/w przedmiotów. Zabrane z baru aparat S. oskarżony sprzedał przypadkowej osobie w B. za kwotę 30 zł. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) - k.192, zeznania świadków J. K.

(1) - k.72,1073-1074, Ż. K. - k.1132, K. K. (2) - k.1074, dokumentacja fotograficzna protektora obuwia - k. 84, notatka służbowa wraz z dokumentacją fotograficzną protektora obuwia - k. 90-91, dokumentacja fotograficzna - k. 80-82).

W nocy 28 stycznia 2015 roku oskarżeni D. P. (2), N. M. (1) oraz R. B. udali się na ul. (...) w R., gdzie mieści się lokal (...). Właściciele lokalu zamknęli go po godz. 2:00 w nocy. Oskarżeni wyważyli okienko piwniczne, wyłamali drzwi do lokalu i weszli do jego wnętrza, po czym dokonali jego penetracji. Z lokalu zabrali pieniądze w kwocie 250 złotych, wiertarko - wkrętarkę marki D. o wartości 798 złotych, wiertarkę marki (...) o wartości co najmniej 258 złotych, szlifierkę marki (...) o wartości co najmniej 138 złotych, wiertarkę marki M. o wartości 238 złotych, młotowiertarkę marki (...) o wartości 597 złotych, pistolet do pianki T. o wartości 80 złotych, ekspres do kawy (...) o wartości co najmniej 399 złotych, 15 butelek wódki nieustalonych marek i nieustalonej wartości, wytwornicę pary o wartości co najmniej 129 złotych, telefon komórkowy marki S. o nieustalonej wartości oraz różnego rodzaju wiertła i bity umieszczone w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyki samochodowe i dowód rejestracyjny samochodu R. (...) o nr rej. (...). Oskarżeni dokonali ponadto włamania drzwiczek do gier zręcznościowych i usiłowali dokonać kradzieży pieniędzy, które znajdowały się w ich wnętrzu.

Po opuszczeniu lokalu oskarżeni D. P. (2) i R. B. włamali się do samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), który zaparkowany był nieopodal lokalu (...). Do wnętrza pojazdu dostali się przy użyciu wcześniej zabranych z baru kluczyków samochodowych. Oskarżeni wypchali samochód poza posesję, na której był zaparkowany. Oskarżeni usiłowali uruchomić pojazd, jednakże bezskutecznie, w związku z czym pozostawili go na parkingu nieopodal Ośrodka Pomocy Społecznej przy ul. (...) oddalonym około 300m od miejsca, gdzie był wcześniej zaparkowany.

Dnia następnego, podczas spaceru z psem, S. S. (2) zauważyła, że drzwi do lokalu (...) są otwarte, na schodach zobaczyła przewróconą popielniczkę, w barze było bardzo ciemno, próbowała zaświecić światło ale nie działało, zauważyła bałagan wewnątrz lokalu, gaśnicę oraz łom, przestraszyła się i pobiegła o fakcie włamania zawiadomić B. B. (3) i A. N.. Pokrzywdzeni potwierdzili uszkodzenie drzwi do lokalu (...), w środku ujawnili bałagan, wnętrze lokalu było pokryte pianką gaśniczą, powyrywane były szuflady z mebli - wyrwane były ich fronty. B. B. (3) i A. N. potwierdzili brak pieniędzy oraz opisanych powyżej narzędzi, przedmiotów i dokumentów, które zabrali oskarżeni. W czasie, gdy B. B. (3) i A. N. czekali na policję odkryli brak samochodu. Został on odnaleziony przez syna B. B. (3) i jego narzeczoną S. S. (2). W samochodzie były otwarte drzwi na oścież i porozbijane obok butelki wódki. Dowodu rejestracyjnego i kluczyków w środku samochodu nie było.

Wymiana na nowe drzwi wejściowych do lokalu (...) kosztowała pokrzywdzonych 3.900,38 złotych. Pokrzywdzeni nie naprawili okienka piwnicznego. (dowód: wyjaśnienia oskarżonych D. P. (1) - k.195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067, N. M. (1) - k.219-221,226,388-389,493,989-991, zeznania świadków A. N. - k.467-468,1061-1062,1400-1402, B. B. (3) - k.125-126,148,1060-1061, S. S. (2) - k.1063, pismo (...) sp. z o.o. - k. 1303. informacja (...) Sp. z o.o. - k. 1097, protokół oględzin miejsca -k. 128-131 (odpis k. 827-829, dokumenty przedłożone przez A. N. i B. B. (3) - k. 449-458, 464, 465, faktury VAT -k. 1154-1155, protokół eksperymentu procesowego - k. 480-489, dokumentacja fotograficzna - k. 638, 665).

W nocy z 28 na 29 stycznia 2015 roku oskarżony D. P. (2) udał się na ul. (...) w R., gdzie znajdował się lokal (...) prowadzony przez D. M.. Sam budynek stał w własności Z. S.. Oskarżony wyważył drzwi wejściowe i dostał się wnętrza baru. Dokonując przeszukania lokalu odnalazł pieniądze w kwocie co najmniej 50 złotych, które zabrał wraz z nieustaloną liczbą napojów różnych marek, m.in. (...), F., S., o nieustalonej wartości. Następnego dnia, ok. godz. 12:00, D. M. pojawił się w swoim lokalu. Zauważył, że jego drzwi są otwarte na oścież, w środku lokalu panował ogólny bałagan, na ziemi ujawnił pręt przypominający łom. D. M. stwierdził brak opisanych powyżej pieniędzy i napojów. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) -k. k.195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067, zeznania świadka D. M. k. 63,1074-1075, protokół oględzin miejsca- k. 66-67 (odpis k. 811-813), dokumentacja fotograficzna protektora obuwia - k. 680-681, dokumentacja fotograficzna - k. 674).

W nocy z 2 na 3 lutego 2015 roku oskarżony D. P. (2) udał się na ulicę (...) w R. gdzie mieścił się lokal (...), będący własnością K. i J. K.. Oskarżony wyłamał drzwi wejściowe i zerwał kłódki zabezpieczające z krat wejściowych, po czy

wszedł do jego wnętrza. Z lokalu zabrał pieniądze w kwocie 400 złotych. W dniu 3 lutego 2015 roku około godziny 08:30 K. K. (3) wchodząc do lokalu (...) zauważyła, że zamek w drzwiach zewnętrznych, z których bezpośrednio wchodzi się do wiaty, jest wykrzywiony - drzwi były otwarte. K. K. (3) zauważyła ponadto, że na kracie, która osłaniała główne drzwi do lokalu nie ma klódek zabezpieczających. Niezwłocznie poinformowała o tym swojego męża. Po wejściu do lokalu, małżonkowie zauważyli w nim powszechnie panujący nieład. Szuflady były otwarte i nie było w nich gotówki w kwocie 200 złotych. Małżonkowie zauważyli także, iż z gry lotki wyrwane zostały dwie szuflady. Pierwsza z elektroniki, a druga z pieniędzmi, z której zginęła kwota 200 złotych. Sprawcy pozostawili wewnątrz lokalu, a także w drodze ucieczki, narzędzia: druty, łomy, śrubokręt. Na posesji małżonkowie K. odnaleźli również dokumenty i kluczyki z samochodu marki R. należącego do A. N. i B. B. (3), które zwrócono pokrzywdzonym. (dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) –k. 195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067, zeznania świadka J. K. k. 99-100,472,1066-1067, protokół oględzin rzeczy - k. 107-108 (odpis k. 821-823, protokół oględzin miejsca –k. 109, pokwitowanie odbioru rzeczy -k. 146, dokumentacja fotograficzna protektora obuwia - k. 104-106, notatka służbowa wraz z dokumentacją fotograficzną protektora obuwia - k. 117-118, 119-120, protokół oględzin rzeczy - k. 132-134, dokumentacja fotograficzna - k. 110-113).

W nocy z 20 na 21 lutego 2015 roku oskarżeni D. P. (2) i N. M. (1) udali się na ulicę (...) w R.. Oskarżeni zerwali klódkę zabezpieczającą drzwi wejściowe do mieszkania oznaczonego numerem (...) własności K. K. (1), wyważyli te drzwi, po czym weszli do wnętrza lokalu. Z mieszkania oskarżeni zabrali kaloryfery o wartości 2.417,76 złotych oraz elementy miedziane o wartości co najmniej 399,18 złotych, na które składały się rury i łuki miedziane z wykonanej instalacji CO, którą oskarżeni wyrwali ze ścian, a także rury leżące na podłodze. Instalacja ta była nowa i wykonana przez C. W.. Uszkodzone drzwi wejściowe do mieszkania zauważyła S. T. ok. godz. 19:30. O fakcie tym telefonicznie powiadomiła K. K. (1). K. K. (1) poprosił o zabezpieczenie wejścia do lokalu M. Ś., który zszedł do mieszkania i zabezpieczył drzwi drutem przeciągając go przez przestrzeń po wybitych szybkach. S. T. wracając do mieszkania ok. godz. 23:00 zobaczyła, że drzwi zostały już zabezpieczone. Kiedy pokrzywdzony pojawił się w mieszkaniu potwierdził brak grzejników i rur miedzianych. Oskarżeni elementy miedziane sprzedali za kwotę 220 złotych, po czym podzielili się kwotą po 70 zł. (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1)–k. 195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067 i N. M. (1) –k. k.219-221,226,388-389,493,989-991, zeznania świadków K. K. (1) –k.150,158,582,1063-1065,1276, C. W. - k.1331-1332,1425-1426, S. T. – k.1176-1177, dokumentacja fotograficzna protektora obuwia - k. 689-690, protokół oględzin rzeczy - k. 153, protokół eksperymentu procesowego - k. 480-489, dokumentacja fotograficzna - k. 682, wycena dokonana przez C. W. - k.1422).

Oskarżeni D. P. (2), N. M. (1) i A. B. (1) w dniu 22 lutego 2015 roku samochodem O. (...) udali się do G.. Około godziny 13:00 oskarżeni zatrzymali samochód przy ul. (...) w R.. Oskarżony N. M. (1) i D. P. (2) wyszli z samochodu. D. P. (2) wziął ze sobą toporek. A. B. (1) został w samochodzie. Oskarżeni przeskoczyli przez płot posesji, a następnie udali się w kierunku wolnostojącego budynku gospodarczego. D. P. (2) wybił szybę w okienku tego budynku, po czym obaj oskarżeni weszli do środka i dokonali penetracji wnętrza. Oskarżeni z budynku nie zabrali żadnych przedmiotów. Następnie oskarżeni skierowali się w kierunku budynku mieszkalnego. Przed garażem stał wówczas zaparkowany samochód, drzwi do garażu były otwarte na oścież. Oskarżeni przez garaż weszli do wnętrza budynku, dokonali przeszukania w garażu i holu, po czym weszli do przedsionka. W tym czasie pokrzywdzona F. F. rozmawiała przez telefon ze swoją bratową K. N., w pokoju był włączony telewizor. W trakcie rozmowy pokrzywdzona zaważyła przechodzące pod oknami budynku od strony tarasu dwie osoby. Pokrzywdzona przypuszczała, że są to wnukowie jej męża, którzy mieli wówczas przyjechać w odwiedziny. Zakończyła więc rozmowę z bratową, po czym wstała z kanapy i udała się w kierunku holu mówiąc „a gdzie to dzień dobry i dlaczego nie zapukaliście?”. Pokrzywdzona zobaczyła jednakże przed sobą dwóch zamaskowanych mężczyzn, którymi byli D. P. (2) i N. M. (1). Pokrzywdzona przestraszyła się. D. P. (2) trzymał w uniesionej ręce toporek, natomiast N. M. (1) zażądał od K. F. wydania pieniędzy – krzyknął „dawaj pieniądze”. Pokrzywdzona oświadczyła, że da napastnikom wszystkie pieniądze, jakie ma i w tym celu udała się do pobliskiego pokoju. Jednocześnie telefon, przez który rozmawiała, położyła na półce, w pokoju, w którym znajdowali się oskarżeni. Za pokrzywdzoną poszedł N. M. (1), który wyrwał jej z ręki banknoty, które pokrzywdzona uprzednio wyjęła z torebki, jak również zabrał telefon marki (...) o wartości 2.142,37 złotych netto. Oskarżony zabrał kwotę około 200 zł. Tyle bowiem pieniędzy pozostało pokrzywdzonej po

zrobieniu przez nią zakupów. Następnie oskarżony poinformował współoskarżonego, że ma już pieniądze i wybiegł z domu przez garaż. Pokrzywdzona zobaczyła, że na parterze mieszkania jest pusto, myślała, że obaj sprawcy opuścili jej dom, więc udała się do sejfów, z którego wyjęła pistolet M.. W tym czasie D. P. (2) znajdował się na piętrze domu. Kiedy pokrzywdzona trzymała w ręku pistolet oskarżony zszedł po schodach trzymając pod pachą pudełko ze świecznikami. Świecznik pokrzywdzona kupiła w sklepie (...) za kwotę 170 zł. Oskarżony posiadał również przy sobie broszkę nieustalonej wartości, którą zabrał z piętra domu. Pokrzywdzona skierowała pistolet w stronę oskarżonego i zagroziła, że jeżeli nie opuści jej mieszkania to go zabije. Oskarżony przestraszył się, zaczął mówić, że ma w domu chore dziecko, że potrzebuje pieniędzy, a następnie uciekł z mieszkania do samochodu, w którym czekali na niego oskarżeni N. M. (1) i A. B. (1). Pokrzywdzona zauważyła, że w korytarzu pomiędzy garażem, a pokojem wszystkie szafy były pootwierane i powyrzucane z nich były na zewnątrz rzeczy. Pokrzywdzona wybiegła z domu z bronią. Zamknęła bramę, wypuściła psy i pojechała do najbliższego sąsiada – B. T. żeby zadzwonić na policję. Opowiedziała mu także o przebiegu zdarzenia. W tym czasie oskarżeni odjechali z miejsca zdarzenia. Około pół godziny później u pokrzywdzonej zjawiała się policja, funkcjonariusze dokonali przeszukania terenu. (dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonych D. P. (1) - k.195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067, 1361-1362 i N. M. (1) - k.219-221,226,388-389,493,989-991, protokół eksperymentu procesowego - k. 480-489, zeznania świadków F. F. - k.2,28-29,33,1023-1027, B. T. - k.282,1065-1066, pismo (...) sp. z o.o. - k. 1205, informacja O. (...) - k. 1102, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych - k. 1103-1104, informacja Salonu (...) - k. 1047, protokół oględzin miejsca - k. 4-5, k. 66-67 (odpis k. 811-813), notatka służbowa z użycia psa służbowego - k. 9, dokumentacja fotograficzna - k. 23, dokumentacja fotograficzna - k. 334).

Oskarżeni D. P. (2) i N. M. (1) pojechali do domu I. M. na ul. (...) w R.. I. M. rozmawiała z oskarżonymi przed domem, D. P. (2) przekazał jej, że kupił telefon marki (...), ale sobie go zablokował i nie potrafi go uruchomić. Chciał jej również sprzedać ten telefon. Przed dom wyszedł G. S., z którym oskarżeni kontynuowali rozmowę, a I. M. wróciła do domu. Oskarżony P. chciał sprzedać telefon G. S., pytał, czy ten będzie go w stanie odblokować, powiedział, że pod wpływem alkoholu „zrobił jakieś hasło, którego nie pamięta”. Oskarżony zostawił telefon. G. S. próbował odblokować telefon przy pomocy programu (...), jednak na stronie A. ujawnił informację, że jest on zablokowany jako kradziony, więc oddał telefon oskarżonemu za pośrednictwem A. B. (1) (dowód: zeznania świadków I. M. -k. 231,1277-127, G. S.-k.25,1330-1331).

F. F. odzyskała skradziony jej świecznik (dowód: pokwitowanie odbioru rzeczy - k. 35).

W dniu 24 lutego 2015 roku oskarżony D. P. (2) został zatrzymany przez policję, a w dniu 25 lutego 2015 roku dokonano zatrzymania N. M. (1) (dowód: protokoły zatrzymania - k.56, 167).

W dniu 15 lutego 2015 roku funkcjonariusze policji dokonali przeszukania pomieszczeń mieszkalnych u oskarżonego N. M. (1). Funkcjonariusze policji na miejscu nie znaleźli rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, za wyjątkiem dwóch telefonów komórkowych. W dniu 25 lutego 2015 roku podobne czynności przeszukanie przeprowadzone zostały w mieszkaniu rodziców oskarżonego D. P. (1). W czasie czynności funkcjonariusze policji ujawnili trzy umowy z lombardu, których stroną był D. P. (2), telefon komórkowy marki S. oraz odtwarzacz CD. Tego samego dnia przeszukano również pomieszczenia mieszkalne i piwnicę A. B. (1), gdzie nie znaleziono rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie, a także samochód, gdzie ujawniono toporek. (dowód: protokół przeszukania 161-163, odpisy umów z lombardu -k.164-166, protokoły przeszukania - k. 13-15, 16-17, protokół oględzin toporka - k. 18-19, dokumentacja fotograficzna -k. 20, protokół zatrzymania rzeczy - k. 170-172, informacja firmy (...) sp. z o.o. -k. 307-309).

Oskarżony D. P. (2) nie cierpi na chorobę psychiczną, endogenne zaburzenia nastroju, upośledzenie umysłowe ani innego rodzaju zaburzenia czynności psychicznych. Oskarżony wykazuje zaburzenia w obrębie struktury osobowości o obrazie osobowości dyssocjalnej. W jego profilu osobowości zauważa się efekty szkodliwego używania środków psychoaktywnych. Oskarżony jest sprawny intelektualnie, nie zdradza objawów otępiennych, zna i różnicuje podstawowe i złożone normy moralno – społeczne, posiada odpowiednie doświadczenie życiowe. Jego zdolność planowania, rozumienia i przewidywania sytuacji społecznych jest prawidłowa. W chwili czynu miał w pełni

zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (dowód: opinia sądowo – psychiatryczna – k.390-395)

Oskarżony N. M. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, endogenne zaburzenia nastroju, upośledzenie umysłowe ani innego rodzaju zaburzenia czynności psychicznych. Dostrzegalne jest natomiast u niego zaburzenie osobowości z tendencją do nadużywania substancji psychoaktywnych, przeciwstawiania się autorytetom oraz naruszania ustalonych norm i zasad współżycia społecznego pomimo ich dobrej znajomości. N. M. (1) jest w pełni sprawny intelektualnie, nie zdradza objawów otepiennych. Dobrze zna i różnicuje podstawowe oraz bardzo złożone normy moralno – społeczne, ma odpowiednie doświadczenie życiowe, jest krytyczny. Jego zdolność planowania, rozumienia i przewidywania sytuacji społecznych jest prawidłowa. W chwili czynu miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem (dowód: opinia sądowo – psychiatryczna k.437-442).

Oskarżeni byli uprzednio karani za przestępstwa. D. P. (2) był uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku IX Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. IX K 573/11 za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 maja 2012 roku do 7 marca 2013 roku. Oskarżony N. M. (1) był z kolei uprzednio karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach Wydział III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 292 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono względem niego karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony karę tę odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony (dowód: dane o karalności –k. 1461-1463, 1465-1466, odpisy orzeczeń –k. 362-365, 366, 368-369, 370, 372-375, 376, 377, 430, 606-607, 634-636, 1376-1379, 1380).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonych D. P. (1) (k.195-196,211,358-359,699-700,987-988,991,1065,1067,11361-1362) i N. M. (1) (k.219-221,226,388-389,493,989-991), a także na podstawie zeznań świadków: F. F. (k.2,28-29,33,1023-1027), K. K. (1) (k.150,158,582,1063-1065,1276), J. K. (k.99-100,472,1066-1067), J. K. (1) (k.72,1073-1074), Ż. K. (k.1132), K. K. (2) (k.1074), A. N. (k.467-468,1061- (...),1400- (...)), B. B. (3) (k.125-126,148,1060-1061), S. M. (k.1076-1077), C. W. (k.1331-1332,1425-1426), S. T. (k.1176-1177), S. S. (2) (k.1063), B. T. (k.282,1065-1066), D. M. (k.63,1074-1075), M. Ś. (k.1276-1277), I. M. (k.231,1277-1278), G. S. (k.25,1330-1331) i B. C. (k. 571) oraz dowodów z dokumentów w postaci: pisma (...) sp. z o.o. (k. 1303), pisma (...) sp. z o.o. (k. 1205), informacji Salonu (...) (k. 1047), informacji (...) Sp. z o.o. (k. 1097), informacji firmy (...) (k. 1102), umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych (k. 1103-1104), wyceny dokonanej przez C. W. (k.1422), protokołu oględzin miejsca (k. 4-5, k. 66-67 (odpis k. 811-813), k. 78-79 (odpis k. 816-818), k. 107-108 (odpis k. 821-823), k. 109, k. 128-131 (odpis k. 827-829), notatki służbowej (k. 9), protokołu przeszukania pokoi mieszkalnych i piwnic (k. 13-15), protokołu przeszukania (k. 16-17), protokołu oględzin toporka (k. 18-19), dokumentacji fotograficznej (k. 20, 23, 80-82, 110-113, 334, 638, 665, 674, 682), pokwitowania odbioru rzeczy (k. 35, 60, 146), umowy pożyczki z przechowaniem zastawu (k. 46-47), protokołu zatrzymania rzeczy (k. 49-51, 170-172), protokołu zatrzymania osoby (k. 56, 167, 175,239a,.) , dokumentacji fotograficznej protektora obuwia (k. 84,104-106, 680-681,683, 689-690), notatki służbowej wraz z dokumentacją fotograficzną protektora obuwia (k. 90-91, 117-118, 119-120), protokół oględzin rzeczy (k. 132-134, 153), protokołu przeszukania lokalu mieszkalnego (k. 161-163, 182-184), umowy pożyczki z przewłaszczeniem na zabezpieczenie pożyczki i przechowaniem (k. 164-166), informacji firmy (...) sp. z o.o. (k. 307-309), kwestionariuszy wywiadu środowiskowego (k. 354-355, 378-380), odpisów orzeczeń (k. 362-365, 366, 368-369, 370, 372-375, 376, 377, 430, 606-607, 634-636, 1376-1379, 1380), opinii sądowo-psychiatrycznych (k. 390-393, 437-440), dokumentów przedłożonych przez A. N. i B. B. (3) (k. 449-458, 464, 465, 1228-1245), protokołu eksperymentu procesowego (k. 480-489) i danych o karalności (k. 1461-1463, 1465-1466).

Oskarżony D. P. (2) w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów polegających na kradzieży z włamaniem. Odnośnie czynów na szkodę swojego ojca J. P. oskarżony przyznał, że dokonał „kradzieży” narzędzi, które znajdowały się w piwnicy, które następnie zaniósł do lombardów na terenie R., a co do zaboru nawigacji samochodowej i wkłętarki podał, że w pomieszczeniu, skąd wziął w/w przedmioty „drzwi chyba

były otwarte (...) to jest nie były zamknięte na klucz”, w tym czasie rodziców nie było w domu. Przyznał, że usiłował włamać się do sejfów, w którym rodzice trzymali pieniądze. Oskarżony wyjaśnił, że dokonał samodzielnie włamań do: (...), baru (...), a wspólnie z N. M. (1) do lokalu (...), zaś do (...) i do mieszkania na ul. (...) także wspólnie z R. B.. Później sprecyzował, że samodzielnie dokonał włamania do lokalu (...), N. M. (1) nie było w trakcie kradzieży samochodu marki R., a w trakcie włamania do mieszkania na ul. (...) nie było z kolei R. B., przy czym wówczas dokonali kradzieży 3 kaloryferów oraz rurek miedzianych, które sprzedali na złomie za kwotę 220 zł., którą podzielili „równo na trzech”, a on sam dostał 70 zł. Co do kradzieży samochodu R. (...) oskarżony podał, że otworzył go kluczykami i wspólnie wypchnęli pojazd poza posesję, po czym on sam zrezygnował z samochodu i przekazał kluczyki M.. Dalej oskarżony podał, że samochodem tylko chcieli pojeździć i nie próbowali go odpalić, pozostawili następnie samochód otwarty, a on sam zgubił gdzieś dokumenty i kluczyki z tego auta. Odnośnie rurek miedzianych i kaloryferów zabranych z mieszkania przy ul. (...) oskarżony wyjaśnił, że sprzedali w/w przedmioty przypadkowej osobie w B.. Oskarżony opisał również okoliczności rozboju na szkodę F. F., wskazując, że w czasie tego zdarzenia posiadał w ręce kławkę z szafki i klucze, natomiast N. M. (1) żądał wydania pieniędzy w kwocie 200 zł. Oskarżony zaprzeczył, by posiadał przy sobie niebezpieczne narzędzie. Oskarżony przyznał, że wówczas zabrał dwie broszki, świecznik ze szkła, które zostały w samochodzie M. oraz telefon, który przekazali koledze o imieniu G.- ps. (...), natomiast pieniądze w kwocie 200 zł. zabrał N. M. (1). Oskarżony przyznał, że A. B. (1) myślał, że pozostali weszli na teren posesji pokrzywdzonej po złom i nie wiedział o planowanej kradzieży, który to pomysł narodził się dopiero wówczas, gdy współoskarżeni byli już na posesji. W dalszych wyjaśnieniach oskarżony podał, że z N. M. (1) powiedzieli A. B. (1), że idą zabrać złom, nie chcieli nic kraść, po powrocie natomiast przekazali koledze, że złomu nie było, nie przekazywali mu żadnej z rzeczy, którą zabrali z domu F. F.. Oskarżony nie potrafił wyjaśnić z jakiego powodu świecznik został odnaleziony w mieszkaniu B.. W dalszych wyjaśnieniach oskarżony przyznał, że w trakcie zdarzenia „był jakiś młotek”, ale miał on służyć do podważenia czegoś, wybicia szyby czy zamka w pomieszczeniu gospodarczym. Wyjaśnił także odmiennie, że pokazywał B. broszki zabrane z mieszkania i „może” opowiedzieli mu, co się zdarzyło u F. F..

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów za wyjątkiem rozboju dokonanego na F. F.. Oskarżony podał, że na posesję pokrzywdzonej udali się w celu zabrania złomu i nie wiedzieli, iż w domu ktoś się znajduje. Oskarżony przyznał, że w tym ostatnim przypadku posiadał w prawej ręce młotek, z tym, że nie był on duży i który miał służyć do wyważenia zamka, w prawej ręce posiadał klucze (klucze znajdowały się na smyczy i były owinięte wraz ze smyczą na ręce), w lewej ręce natomiast posiadał broszki i świecznik, dalej wyjaśnił, że miał „gołą” rękę. Oskarżony podał, że zamiar kradzieży miał powstać w momencie wychodzenia z pomieszczenia gospodarczego – wówczas oskarżony posiadał już przy sobie młotek. Oskarżony zaprzeczył, by groził pokrzywdzonej przy użyciu młotka, by groził jej słownie albo naruszył jej nietykalność cielesną, przyznał, że wykonał gest młotkiem, ale miało to na celu powiadomienie współnika, że zamierza iść na piętro domu – na tę właśnie chwilę nadeszła pokrzywdzona- wówczas oskarżony opuścił rękę z młotkiem. Oskarżony podniósł, że do pokrzywdzonej powiedziano jedynie słowa: „da nam pani 200 zł i sobie pójdziemy”, później sprecyzował, że słowa te wypowiedział N. M. (1), jak również, że wychodząc zobowiązał się oddać wszystko pokrzywdzonej. Zazaczył, że sytuacja była nieplanowana, a także, że był wówczas pod wpływem dopalaczy. Oskarżony nie potrafił wyjaśnić z jakiego powodu świecznik należący do pokrzywdzonej znalazł się u A. B. (1). Oskarżony przyznał, że A. B. (1) nie wiedział o tym, że pozostali wejdą do domu, nie widział również momentu zabierania młotka z samochodu.

Odnośnie samochodu marki R. (...) oskarżony przyznał, że chciał sprawdzić, czy jest w nim „coś do zabrania”, że samochód przepchnęli, ponieważ nie chcieli, by ktoś go usłyszał, a chcieli nim pojeździć i odpalić go na ul. (...). Ostatecznie oskarżeni mieli nie próbować nawet uruchomić silnika.

Co do przedmiotów zabranych z lokalu należącego do K. K. (1) oskarżony wyjaśnił, że włamania dokonali tylko raz i w jego trakcie zabrali 3 grzejniki i rurki miedziane z dwóch pomieszczeń, w tym rurki leżące luzem.

Co do narzędzi i przedmiotów skradzionych ojcu oskarżony wyjaśnił, że część z nich wypożyczył firmom budowlanym w tym celu, by zarobić, a część oddał do lombardu pod zastaw, żeby kupić dopalacze. W późniejszym czasie oskarżony podtrzymał, że zabrał narzędzia stanowiące własność ojca z piwnicy, przyznał, że miało to miejsce pomiędzy 20.12.2014r. a 20.02.2015r., z czego ojciec odzyskał wiertarkę udarową. Co do zaboru wkłętarki i nawigacji marki C.

oskarżony wyjaśnił, że tego samego dnia oddał w/w rzeczy do lombardu. Rzeczy te oskarżony zabrał w czasie, kiedy matka miała być w domu (na chwilę zeszła do piwnicy), a ojciec był w pracy, drzwi do sypialni, skąd wziął rzeczy, były otwarte, tj. nie były zamknięte na zamek, klucz był w zamku, lecz nie musiał go przekręcić w zamku. Oskarżony przyznał, usiłował dostać się sejfowi, próbując podważyć w nim drzwiczki, czego zrezygnował, ponieważ wiedział, że nie uda się go otworzyć. Oskarżony oświadczył, że nie potrafi logicznie wytłumaczyć, dlaczego usiłował włamać się do tego sejfowi, wskazał, że w sejfie nie było pieniędzy, tylko „ważne dokumenty”, tj. dwie pary kluczyków do samochodów, dowód rejestracyjny, kluczyki ze skutera, jakieś dokumenty.

Oskarżony wycofał się z pierwszych ze złożonych wyjaśnień wskazując, że N. M. (1) nie brał udziału we włamaniu do baru (...), a także w zaborze samochodu. W pozostałym zakresie podtrzymał wcześniej składane wyjaśnienia. Oskarżony przyznał, iż używa pseudonimu (...).

Oskarżony N. M. (1) przyznał się do włamania do pubu (...) wraz z P. i osobą o imieniu R., skąd zabrał pieniądze w łącznej kwocie 180 zł., a pozostali sprzęt elektroniczny. Oskarżony wyjaśnił, że „oni” usiłowali także ukraść samochód, by mieć czym wywieźć sprzęt. Oskarżony nie przyznał się do włamania do lokalu przy ul. (...), natomiast przyznał się do włamania do mieszkania na ul. (...). W tym zakresie wyjaśnił, że dokonał tego czynu jedynie z D. P. (1), skąd zabrali rurki miedziane, P. zdemontował kaloryfer, jednakże go nie zabrali. Rurki następnie sprzedali na złomie za kwotę 240 zł. z czego on otrzymał jedynie 100 zł., a P. wziął resztę. Na złomie był z nimi A. B. (1). Co do przestępstwa rozboju oskarżony wyjaśnił, że był przetrzymywany przez P. i B. i miał im służyć za kierowcę, pojechał z w/w samochodem ponieważ musiał pilnować samochodu, by tamci go „nie rozwalili”. Podał, że na posesję kazał mu iść A. B. (1), początkowo udali się do pomieszczenia gospodarczego, a następnie do domu, gdzie w holu usłyszał głos kobiety, chciał uciec, jednakże P. go zatrzymał, to także on groził następnie kobiecie zabójstwem i żądał od niej wydania pieniędzy. Oskarżony wyjaśnił, że kobieta przekazała mu wszystkie pieniądze, tj. kwotę 120 zł., po czym uciekł d domu, wychodząc zabrał telefon marki (...). Przyznał, że D. P. (2) posiadał przy sobie toporek strażacki, on też zabrał telefon, który sprzedał mężczyźnie z R., natomiast świecznik i broszki pozostawił u G., tj. A. B. (1), który „wiedział, że jedziemy kraść”. Oskarżony podkreślił, że inicjatorem tego napadu był D. P. (2). W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony przyznał, że D. P. (2) w czasie napadu na F. F. posiadał przy sobie toporek, który służył do włamania się do pierwszego z pomieszczeń, że pokrzywdzona przekazała mu kwotę 150 zł., z czego zabrał 70 zł., a resztą podzielili się P. i A. B. (1), jak również, że on sam zabrał telefon. Wyjaśnił, że byli zamaskowani, a także, że A. B. (1) widział telefon i świecznik, który P. przekazał mu zaraz z samochodu. W toku eksperymentu procesowego oskarżony wskazał miejsca, w których dokonywał włamań i wskazał, że dokonał włamania do barku (...) wspólnie z D. P. (1) i R. B., do lokalu przy ul. (...) wspólnie z D. P. (1), zaprzeczył, by był z barze na ul. (...) - opisał okoliczności wszystkich zdarzeń, w tym zaznaczył, że za rurki miedziane otrzymali kwotę 240 zł., którą podzielili „chyba na dwóch”, natomiast kaloryfer sprzedał samodzielnie P.. Przyznał ponownie, że w trakcie rozboju P. posiadał toporek strażacki i nie potrafił wyjaśnić tego, jak znalazł się on następnie w jego samochodzie. Podał również, że zabrał od F. F. jedynie kwotę 150 zł., a także telefon marki iPhone.

Przed Sądem oskarżony także przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów za wyjątkiem przestępstwa rozboju. Oskarżony powołał się na to, że „policjant prowadzący śledztwo gadał mi jak mam zeznawać (...) mówił, że mam powiedzieć, że D. groził toporem (...) to mi kazał zeznawać ten policjant, że D. P. (2) groził tym toporem, że w zamian za to dostanę dozór policyjny (...) w dniu zatrzymania byłem po dopalaczach. Trzykrotnie zasypiałem i mnie budzili, nie pamiętam co mówiłem. Policjant mówił mi, że dla dobra tego, że mam syna, pracę, podpowiadał mi jak mam zeznawać, żeby nie trafić do Aresztu Śledczego”. Oskarżony przyznał, że „topór” był jego własnością, znalazł go w lesie i od tego czasu woził w samochodzie, jednakże faktycznie miał on służyć jedynie do włamania się do pomieszczenia gospodarczego. Przyznał, że A. B. (1) jechał z nimi jedynie jako pasażer i nie wiedział, że pozostali jadą kraść złom, po czym wyjaśnił, że „w sumie nie wiedziałem w jakim celu pojechaliśmy”, a następnie, że „ten złom mieliśmy dostać za darmo”, a jeszcze później, że „przeskakując przez płot chcieliśmy zabrać żelastwo, tamten złom, bez zgody właścicieli”. Wyjaśnił, że tym, że na posesji znajduje się złom dowiedział się od D. P. (1), a o braku zgody na jego zabranie dowiedział się w momencie przeskakiwania przez płot. Wycofał się także z wcześniejszych twierdzeń, że w dniu 22 lutego 2015r. był przetrzymywany przez P. i B.. Podkreślił, że względem F. F. „nie było użycia ani gróźb ani użycia tego topora”, a także, że zabrali wówczas jedynie 150 zł., a nie 500 zł., a ponadto oskarżony zabrał telefon. Oskarżony opisał przebieg

zdarzenia z dnia 22 lutego 2015r., choć podniósł, że: „mam zaniki pamięci z tego zdarzenia. Czasami coś mi się przypomina”. Oskarżony przyznał, że miał zamaskowaną twarz poniżej nosa i miał kaptur na głowie, a D. P. (2) „od połowy ciała się owijał flagą lub kawałkiem materiału”. Co do posiadania młotka oskarżony wskazał, że D. P. (2) posiadał w ręce „uchwyt klamkowy” z okna w pomieszczeniu gospodarczym, nie potrafił wskazać, czy w momencie spotkania z pokrzywdzoną miał on w ręce przedmiotowy młotek, ponieważ go nie widział.

Co do zaboru samochodu R. oskarżony podniósł, że do niego nie podchodził, z lokalu (...) zabrał jedynie dwie walizki, w których były elektronarzędzia. W pozostałym zakresie podtrzymał uprzednio składane wyjaśnienia. Oskarżony przyznał, że nosi ksywę (...).

Sąd zważył, co następuje:

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonych D. P. (1) i N. M. (1) jedynie w części zasługują na uwzględnienie. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonych odnoszącym się do dokonania kradzieży z włamaniem na szkodę pokrzywdzonych objętych niniejszym postępowaniem w tym zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków, w tym pokrzywdzonych, a także dowodach nieosobowych. Podkreślić należy, iż oskarżeni przyznali się do dokonania tych czynów. W pozostałej części Sąd uznał, że wyjaśnienia te nie zasługują jednakże na uwzględnienie, ponieważ były wewnętrznie niespójne i niekonsekwentne oraz wzajemnie się wykluczały ze sobą. Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonych stanowiły realizację przyjętej linii obrony, mającej na celu uchronienie oskarżonych przed negatywnymi konsekwencjami ich czynów, tym bardziej, iż każdy z oskarżonych był już uprzednio karany za przestępstwa. Zdaniem Sądu oskarżeni usiłowali przedstawić przebieg zdarzeń w sposób jak najbardziej korzystny dla siebie, ponieważ mieli świadomość, że w przypadku stwierdzenia ich winy grozi im realnie surowa kara. Oskarżeni próbowali także przerzucić winę na siebie nawzajem lub na współoskarżonych, umniejszyć swój udział, rolę w przestępczych działaniach. Przykładem takiego postępowania były początkowe wyjaśnienia oskarżonego N. M. (1), który próbował wykazać, iż w dniu 22 lutego 2015r. był przetrzymywany przez współoskarżonych P. i B., zmuszany przez nich do udania się na ul. (...), a także na czynną rolę D. P. (1) w dokonaniu rozboju na szkodę F. F.. Oskarżony z jednej bowiem strony starał się dowieść, że na posesję pokrzywdzonej udawał się w celu zabrania złomu, następnie wskazał, że wraz z D. P. (1) zamierzał jedynie okraść budynek gospodarczy i dom mieszkalny pokrzywdzonej, a ostatecznie przyznał, że widział u swojego kolegi toporek. Podobną postawę przyjął oskarżony D. P. (2). W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonych odnoszące się ogólnie do przebiegu zdarzenia z udziałem F. F. nie zasługują na uwzględnienie, jako, że są niespójne, nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, a także zeznaniami samej pokrzywdzonej. Również w zakresie czynu na szkodę K. K. (1) oskarżeni składali rozbieżne wyjaśnienia. Oskarżony M. początkowo wyjaśnił, że z przedmiotowego lokalu zabrali rurki miedziane, a D. P. (2) zdemontował kaloryfer, którego wtedy nie zabrali, następnie zaś, że kaloryfer sprzedał samodzielnie P.. Podobnie oskarżony D. P. (2) wyjaśnił początkowo, że wspólnie z N. M. (1) zabrali jedynie kaloryfer i rurki, w tym leżące luzem. Na późniejszym etapie postępowania oskarżeni wyjaśnili, że z mieszkania mieli zabrać oprócz rurek miedzianych także 3 kaloryfery.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka – pokrzywdzonej F. F., ponieważ były one co do zasady konsekwentne, logiczne i szczegółowe. Zważyć należy, iż pokrzywdzona rozpoznała obu napastników i wskazanie to było jednoznaczne. W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonej stanowią spójną całość, aczkolwiek pokrzywdzona przed Sądem odmiennie zeznała na okoliczność tego, jaką sumę pieniędzy oskarżeni jej odebrali. Początkowo pokrzywdzona zeznała, że łupem sprawców padła kwota ok. 1000 zł., następnie, że ok. 500-800 zł., dalej, że kwota pomiędzy 100 a 500 zł., innym razem, że kwota 200-400 zł., a ostatecznie wskazała, że jedynie ok. 200 zł. Pokrzywdzona przed Sądem wyjaśniła, że jej rozbieżność w zeznaniach co do w/w kwestii była spowodowana zdenerwowaniem, a także faktem, że nie pamiętała ile pieniędzy posiadała w portfelu. Przed Sądem pokrzywdzona sprecyzowała kwotę, wskazując, że wynosiła ona ok. 200 zł. i zeznała, że „odnośnie kwoty, to tak jak mówiłam, była mniejsza. Zawsze noszę około 1000 zł. Potem sobie na spokojnie pomyślałam, że robiłam zakupy i musiałam wydać trochę pieniędzy. Potem jeszcze raz to przeanalizowałam i stwierdziłam, że było mniej pieniędzy”. Tłumaczenia pokrzywdzonej Sąd uznał więc za logiczne i przekonujące i dlatego przyjął, że taką właśnie kwotę oskarżeni zabrali krytycznego dnia, przy czym wskazać należy, iż jest to wersja najkorzystniejsza dla oskarżonych. W ocenie Sądu w pozostałym zakresie zeznania pokrzywdzonej były spójne, a drobne nieścisłości, które nie dotyczyły okoliczności o pierwszorzędnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, były

wynikiem upływu czasu od dnia zdarzenia do czasu składania zeznań w postępowaniu sądowym, niepamięci, czy stresu, w jakim pokrzywdzona znajdowała się w czasie zdarzenia. Z tego względu niektóre jego fragmenty mogły ulec w jej pamięci zniekształceniu i z tego względu nie była w stanie w sposób prawidłowy ich odtworzyć. Większość szczegółów zdarzenia pokrzywdzona przedstawiła jednak w taki sam sposób, spójnie, co odnosiło się przede wszystkim do zachowania się poszczególnych oskarżonych podczas rozboju oraz roli każdego z nich. Z powyższych względów, mając również na uwadze okoliczność, że pokrzywdzona jest osobą obcą dla oskarżonych oraz do chwili zdarzenia nie pozostawała z nimi w konflikcie, Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom F. F.. W ocenie Sądu zeznania te były obiektywne i szczerze.

Sąd dał także wiarę zeznaniom świadków D. M., J. K., J. K. (1), K. K. (2), K. K. (1), A. N. i B. B. (3). W ocenie Sądu zeznania każdego z w/w pokrzywdzonych były wewnętrznie spójne, w miarę szczegółowe, konsekwentne i logiczne. Podkreślenia wymaga, iż żadna ze wskazanych powyżej osób nie była naocznym świadkiem zdarzenia, a jedynie o dokonaniu włamania do należących do nich lokali dowiadywali się ogół następnego dnia, po fakcie. Pokrzywdzeni nie dysponowali wiedzą na temat sprawców, którzy dokonali przestępstwa na ich szkodę. Z tego też względu zeznania należy uznać za w pełni obiektywne. Co do zasady Sąd dał również wiarę zeznaniom pokrzywdzonym odnoszącym się do szkody, jaką oskarżeni spowodowali swoim zachowaniem, aczkolwiek dostrzegł w zeznaniach pewne sprzeczności. Dotyczyły one np. wysokości szkody, ilości skradzionych przedmiotów, ich wartości. Dla przykładu pokrzywdzony D. M. początkowo podał, że z lokalu skradziono mu napoje: (...), F., S., piwo bezalkoholowe L. o łącznej wartości 600 złotych, następnie jednak sprecyzował, że w kwocie tej mieściły się także zniszczenia mienia, a wartość samych napojów wycenił na kwotę 50-80 zł. (4 zł. za butelkę), nie był również w stanie precyzyjnie podać ile napojów poszczególnych marek (i w jakich cenach) mu skradziono. Co do gotówki określonej na kwotę 50 zł. podał, iż wartość tę wskazał szacunkowo, ponieważ na ogół tyle pieniędzy znajdowało się w kasie (czasami było to 60-70 zł.). Z kolei J. K. (1) początkowo podała wartość aparatu fotograficznego marki S. na kwotę 300 zł., po czym sprecyzowała, że mógł on być wart 30-50 zł., jednocześnie podała, że „aparat był stary, używany (...) nie pamiętam, kiedy, gdzie i za ile go kupiliśmy. On był sprawny. To był cyfrowy aparat, nieduży, koloru srebrnego. Do momentu kradzieży aparat mieliśmy może 3 lata, to nie był wartościowy aparat (...) co do tego aparatu, to policja mi zasugerowała, że mógł być tyle warty (...) podtrzymuję to co dzisiaj mówiłam, tj. że aparata był bez wartości”. Podobnie nieścisłości dotyczyły przedmiotów skradzionych F. F., która wskazała, iż telefon marki I. był wart 2.600 zł., a świecznik szklany 150 zł. Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika jednakże, że wartość tych przedmiotów kształtowała się następująco: 2.142,37 zł. netto i 170 zł. Także wartość skradzionych przedmiotów (kaloryferów i rur miedzianych) podana i wyliczona przez K. K. (1) została zweryfikowana przez Sąd w toku postępowania, m. in. na podstawie zeznań świadka C. W. i przedstawionych przez niego dowodów z dokumentów. Co do szkody spowodowanej K. K. (1) Sąd przyjął, iż oskarżeni dokonali kradzieży 4 grzejników oraz rur i łuków miedzianych, a także rur leżących luzem w mieszkaniu, zgodnie z wyceną przedstawioną przez C. W.. Wprawdzie K. K. (1) zeznał, iż sprawcy zabrali z mieszkania przy ul. (...) jedynie 3 grzejniki, jednak C. W., który prowadził prace remontowe w w/w mieszkaniu, określił ich liczbę na 4. Świadek W. zeznał, że podaną przez siebie liczbę grzejników zamontował w mieszkaniu (opisał szczegółowo umiejscowienie grzejników oraz ich wygląd) i brak tych właśnie grzejników następnie stwierdził. Świadek W. podniósł, że K. K. (1) mógł okoliczności tej nie pamiętać lub zapamiętać ją odmiennie, ponieważ w tamtym czasie prowadzone były prace remontowe w kilku lokalach jego własności, w związku z czym mógł się pomylić. Nie zaprzeczył temu sam K. K. (1). Jednocześnie C. W. przedłożył wycenę wykonanych robót instalacji CO, w tym wartość zużytych rur i łuków miedzianych wykorzystanych do jej wykonania, których brak stwierdził w mieszkaniu. Przedstawił także wycenę dotyczącą zakupu 4 grzejników do przedmiotowego lokalu. Tę wycenę, przedłożoną przez świadka na rozprawie w dniu 22 lipca 2016r. Sąd uznał za najbardziej miarodajną przy ustalaniu wysokości szkody, ponieważ świadek zeznał, że obejmuje ona stan przedmiotów na dzień 20/21 lutego 2015r. oraz ceny z daty nabycia grzejników i elementów miedzianych. Świadek W. zeznał, iż jest to wycena „według skradzionego mienia”. Z tego też względu Sąd nie oparł się na przedłożonych przez K. K. (1) fakturach VAT (k. 1154-1155) uznając, iż nie dotyczą one rzeczywistych szkód, jakie pokrzywdzony poniósł na skutek działania oskarżonych. Rozbieżności Sąd dopatrzył się także w zeznaniach świadków B. B. (3) i A. N.. Początkowo B. B. (3) podała bowiem, że z baru zostało skradzionych „około 15 butelek (...) W., K. (...) na ok. 350 zł.” wódki, ekspres do kawy marki (...)o wartości „około 500 zł.”, elektronarzędzia, wytwornica pary, gotówka w wysokości 250 zł., telefon komórkowy „chyba marki S.”, stary zegar – budzik, a także samochód

marki R. (...) o wartości 1000 zł. W toku rozprawy pokrzywdzona z kolei zeznała, że zostało skradzionych w bilonie 250 zł., nie potrafiła podać wartości zegara wskazując, że „to był antyczny zegar” o wartości 100, 150zł.”, dokładnej ilości skradzionych butelek wódki („mogło być 13 albo i 16 butelek (...) około 15 butelek”, co do telefonu marki S. wskazała, że „był nieużywany, nie był stary, jego wartości nie jestem w stanie podać. To nie był mój telefon tylko znajomego”, co do wytwornicy pary także przyznała, że była pożyczona, była nowa i kosztowała „około 140 zł wraz z kosztami przesyłki”, natomiast ekspres do kawy „był prawie nowy, był prawie nieużywany”, kupiony 2-3 lata wcześniej. Z kolei A. N. początkowo zeznał, że w wyniku włamania zostały m. in. wyłamane drzwi wejściowe, których koszt wymiany wyniósł 3.900,38 zł., skradzionych zostało „około 18 butelek” wódki (...) o wartości 320 zł., ekspres (...) o wartości „około 600 zł.”, wytwornica pary o wartości 100 zł., telefon marki S. o wartości 300 zł., pieniądze w kwocie 250 zł., ładowarki o wartości 100 zł oraz inne artykuły spożywcze. Nadto zostały skradzione: 2 sztuki wiertarek marki M. i (...) o łącznej wartości 1400 zł., wkrętarka marki D. o wartości 1000 zł., szlifierka kąтова marki (...) o wartości 300 zł., pistolet do pianki (...) o wartości 80 zł., różnego rodzaju wiertła, bity i końcówki do wkrętarek o wartości 1000 zł., wiertarka udarowa marki (...) o wartości 800 zł. Pokrzywdzeni przedłożyli szereg faktur VAT oraz dowodów zakupu różnych przedmiotów i artykułów spożywczych. W toku rozprawy pokrzywdzony N. przyznał, że w/w dokumenty nie obejmowały tych rzeczy, które zostały przez oskarżonych skradzione, a jedynie zawierały przykładowe ceny przedmiotów utraconych. Co do skradzionej wódki marki W. świadek podał, że skradziono „chyba 14 butelek”, ekspres (...) miał z kolei kosztować 600 zł.- ogólnie przyznał, że wycenę wszystkich rzeczy „robiliśmy ją na policji wspólnie z policjantem (...) Co do telefonu i ładowarek wyceniliśmy je orientacyjnie”. Podał, że wytwornicę dymu musieli odkupić za kwotę 125 zł. Odnosząc się do przedstawionych faktur podał, że wiertarko-wkrętarką nabytą za kwotę 798 zł był najprawdopodobniej sprzęt firmy (...), a wiertarkę udarową za kwotę 397 zł mogła być wiertarka bądź to marki M. bądź D. – „chyba była to ta druga”. Nie był również w stanie wypowiedzieć się co do tego, jaki sprzęt zakupił za kwotę 238 zł. i czego dotyczy przedłożony rachunek na kwotę 457 zł. Następnie pokrzywdzony sprecyzował, że posiadał dwie wiertarki udarowe marki D. i M., natomiast wiertarka (...) była „zwykła”, nadto, że faktura VAT nr (...) (k. 1243) dotyczy młotowiertarki marki (...). Po okazaniu świadkowi N. sprzętów dostępnych na stronie internetowej sklepu (...) świadek wskazał zdjęcie szlifierki kątovej marki (...) o symbolu (...) o wartości 138 zł. i podał, że za skradzioną mu szlifierkę kątovej tej firmy zapłacił około 180- 200 zł. Podał także, że posiadał młotowiertarkę marki (...) zbliżoną do prezentowanej na stronie internetowej młotowiertarki marki J. (...), który to produkt oferowany był do sprzedaży za kwotę 648 zł., jak również, że posiadał wiertarkę zbliżoną do znajdującej się na stronie sklepu wiertarki udarowej (...) W, którą oferowano do sprzedaży za kwotę 258 zł. Co do skradzionej wytwornicy dymu podał, że podobną do niej była dymiarka (...) oferowana przez sklep do sprzedaży za kwotę od 129 do 169 zł. Świadek nie przedłożył sądowi dowodów zakupu innych skradzionych przedmiotów i nie był w stanie określić precyzyjnie kwot, za jakie zostały zakupione, a także bliżej dookreślić tych przedmiotów i ich wartości. Przytoczone powyżej fragmenty zeznań świadków, w tym B. i N., wskazują na występujące w nich różnice co do ilości oraz wartości skradzionych przedmiotów. Podjęte przez Sąd czynności zmierzające do sprecyzowania tych kwestii częściowo okazały się bezskuteczne. Stąd też Sąd wybrał jako wariant najkorzystniejszy dla oskarżonych albo przyjęcie wartości najmniejszych albo wskazanie, że ilość lub wartość poszczególnych przedmiotów była „nieustalona”. Pomimo jednakże opisanych powyżej nieścisłości i nielogiczności w zeznaniach pokrzywdzonych Sąd nie uznał, iż dyskwalifikują one całkowicie te zeznania. Zdaniem Sądu wynikały one z faktu, iż pokrzywdzeni bądź to nie posiadali dokumentów zakupu skradzionych przedmiotów, czego naturalną konsekwencją były problemy w ustaleniu ich wartości lub przed dokonaniem przestępstwa na ich szkodę nie przeprowadzili spisu rzeczy stanowiących ich własność, czy remanentu w lokalach albo lokale zostały dodatkowo przez oskarżonych splądrowane, dokonano w nich zniszczeń, w związku z czym pokrzywdzeni mieli trudności z ustaleniem rodzaju i ilości brakujących rzeczy. W ocenie Sądu pokrzywdzeni starali się jednak szczegółowo opisać ilość, rodzaj i wartość przedmiotów, których kradzieży dokonano, w miarę możliwości przedkładając dokumenty zakupu.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadków Ż. K., S. M., C. W., S. T., S. S. (2), B. T., M. Ś., I. M. i G. S.. W ocenie Sądu zeznania tych świadków tworzyły spójną, konsekwentną całość z zeznaniami pokrzywdzonych i pozostałym materiałem dowodowym. Wiedzę na temat przebiegu poszczególnych zdarzeń świadkowie posiadali wyłącznie z relacji pokrzywdzonych lub własnych obserwacji dokonanych już po przestępstwie. I. M. i G. S. z kolei nie posiadali żadnej wiedzy na temat popełnionych przez oskarżonych czynów. Żaden ze świadków nie uczestniczył osobiście w zdarzeniu.

Sąd zeznania świadków miały jedynie pomocnicze znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego. Sąd ocenił zeznania świadków jako spójne wewnętrznie, konsekwentne, logiczne, nie dopatrywał się również żadnych powodów, dla których miałyby odmówić zeznaniom w/w świadków waloru wiarygodności. Większości świadków oskarżeni nie byli znani stąd też Sąd nie znalazł powodów, dla których świadkowie mieliby składać obciążające oskarżonych zeznania. Podobnie okoliczności takich Sąd się nie dopatrywał względem świadków M., M. i S., choć im oskarżeni byli znani.

Za wiarygodne, lecz nie mające większego znaczenia, Sąd uznał ponadto zeznania świadka B. C.. Świadek ta potwierdziła, że oskarżony D. P. (2) oddał do prowadzonego przez nią lombardu przedmioty w zastaw. Podkreślenia wymaga, że okoliczność ta wynika z treści samych umów pożyczki z przechowaniem zastawu, jakie oskarżony zawarł we wspomnianym lombardzie. Poza tym świadek ten nie posiadała żadnych szczegółowych wiadomości w sprawie, w szczególności co do pochodzenia tych przedmiotów i okoliczności, w jakich oskarżony wszedł w ich posiadanie.

Za niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał zeznania świadka N. M. (2). Świadek ten zeznała, że nie posiada żadnych informacji dotyczących włamania do baru (...), choć przyznała, że pracowała w tym lokalu. Zważyć należy, iż świadek zatrudniona była jedynie do dnia 31 grudnia 2014r., podczas, gdy oskarżony D. P. (2) przypisanego mu czynu dopuścił się w nocy z 8 na 9 stycznia 2015 roku. Podnieść należy także, że wbrew zeznaniom świadków K. brak było dowodów świadczących o tym, że świadek N. M. (2) miała jakkolwiek związek z dokonaniem przedmiotowego włamania.

Sąd dał również wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów, powołanych w części wstępnej uzasadnienia. Zważyć należy, iż wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, a zostały one sporządzone przez kompetentne, powołane do tego organy/instytucje. Sąd uznał sporządzone w sprawie opinie sądowo – psychiatryczną dotyczące obu oskarżonych za wiarygodne, ponieważ były one pełne, logiczne, wewnętrznie spójne i szczegółowe, zawierały odpowiedź na wszystkie istotne, zadane, pytania. Podnieść należy również, iż treść przedmiotowych opinii nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Aktem oskarżenia zarzucono D. P. (1) i N. M. (1) popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk polegającego na tym, że w dniu 22 lutego 2015 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia cudzych rzeczy ruchomych w postaci pieniędzy w kwocie 500 złotych, telefonu komórkowego marki I. (...) koloru białego o nr IMEI (...) o wartości 2.600 złotych, broszki o nieustalonej wartości oraz świecznika o wartości 150 złotych na szkodę F. F., przy czym w trakcie tego czynu D. P. (2) i N. M. (1) grozili pokrzywdzonej użyciem przemocy posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci toporka, czym dopuścili się ekscesu i wykroczyli poza zakres objęty zamiarem A. B. (1), przy czym D. P. (2) czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z zastosowaniem przemocy z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku IX Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2011 roku (sygn. IX K 573/11) na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 maja 2012 roku do 7 marca 2013 roku, a N. M. (1) będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne z zastosowaniem przemocy oraz tego samego rodzaju z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku (sygn. III K 1634/06) na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony.

Nadto oskarżonemu D. P. (1) zarzucono popełnienie szeregu występków z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegających na tym, że:

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z N. M. (1) i R. B., po uprzednim włamaniu się do Pubu P. poprzez wyważenie okna piwnicznego oraz wyłamanie drzwi dokonali kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 250 złotych wiertarko wkrętarki D. o wartości 800 złotych, młota udarowego o wartości 397 złotych, szlifierki (...) o wartości 300 złotych, wiertarki A. i młota (...) o łącznej wartości

1.400 złotych, pistoletu do pianki (...) o wartości 80 złotych, ekspresu do kawy (...) o wartości około 600 złotych, 15 butelek wódki o łącznej wartości 320 złotych, wytwornicy pary o wartości 100 złotych, telefonu komórkowego marki S. o wartości 300 złotych oraz różnego rodzaju wiertel i bitów umieszczonych w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyków samochodowych i dowodu rejestracyjnego z samochodu R. (...) o łącznej wartości co najmniej 4.700 złotych, a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłowali dokonać kradzieży z ich wnętrza mienia, przy czym w wyniku włamania uszkodzeniu uległo okienko piwniczne o wartości około 200 złotych, drzwi wejściowe, których wymiana kosztowała 3.900,38 złotych i drzwi prowadzące do piwnicy o wartości 500 złotych, czym spowodowali szkody w łącznej wysokości 4.600,38 złotych na szkodę B. B. (3) i A. N.,

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B., z terenu posesji, po uprzednim włamaniu się przy pomocy uprzednio skradzionych kluczyków do samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) o wartości 950 złotych, usiłowali dokonać następnie jego kradzieży na szkodę B. B. (3) i A. N., jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu,

- w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z N. M. (1), po uprzednim włamaniu się do lokalu mieszkalnego poprzez zerwanie kłódki zabezpieczającej i wyważenie drzwi, dokonali następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci trzech kaloryferów i rurek miedzianych o wartości 2.200 złotych na szkodę K. K. (1),

- w dniu 02/03 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...) po uprzednim włamaniu się do lokalu (...) poprzez wyłamanie drzwi wejściowych i zerwaniu kłódek zabezpieczających kratę wejściową dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 400 złotych na szkodę K. i J. K.,

- w dniu 28/29 stycznia 2015 roku, w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do lokalu (...) mieszczącej się w budynku własności Z. S., poprzez wyważenie drzwi wejściowych, dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 50 złotych, napoi (...), F., S., piwa bezalkoholowego L. o łącznej wartości 600 złotych na szkodę D. M.,

- w dniu 10/11 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do pomieszczenia sypialni poprzez pokonanie zamka w drzwiach, dokonał kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci nawigacji samochodowej marki C. o wartości 450 złotych i wkretarki marki B. o wartości 150 złotych tj. mienia o łącznej wartości 600 złotych, a także poprzez podważenie drzwiczek sejfów znajdującego się w tym pomieszczeniu, usiłował dostać się jego wnętrza, a następnie dokonać kradzieży mienia na szkodę J. P., jednakże zamierzonego celu nie osiągnął,

- w dniu 08/09/ stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim włamaniu się do baru piwnego (...), poprzez wyłamanie drzwi wejściowych, dokonał następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1.058 złotych i aparatu cyfrowego marki S. o łącznej wartości 1.358 złotych na szkodę J. K. (1) i K. K. (2),

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk

- w okresie od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, z pomieszczenia piwnicy dokonał kradzieży mienia w postaci szlifierki kątovej (...) o wartości 150 złotych, wiertarki udarowej (...) o wartości 150 złotych, szlifierki taśmowej marki S. o wartości 150 złotych 280 złotych, młota udarowego B. o wartości 160 złotych i piły łańcuchowej marki B. o wartości 250 złotych tj. mienia o łącznej wartości 990 złotych na szkodę J. P..

Ponadto zarzucono oskarżonemu N. M. (1) popełnienie występku z art. art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 § 1 kk i art. 288 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk polegających na tym, że:

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z D. P. (1) i R. B., po uprzednim włamaniu się do Pubu P. poprzez wyważenie okna piwnicznego oraz wyłamanie drzwi dokonali kradzieży z jego

wnętrza mienia w postaci pieniędzy w kwocie 250 złotych wiertarko wkrętarki D. o wartości 800 złotych, młota udarowego o wartości 397 złotych, szlifierki (...) o wartości 300 złotych, wiertarki A. i młota (...) o łącznej wartości 1.400 złotych, pistoletu do pianki (...) o wartości 80 złotych, ekspresu do kawy (...) o wartości około 600 złotych, 15 butelek wódki o łącznej wartości 320 złotych, wytwornicy pary o wartości 100 złotych, telefonu komórkowego marki S. o wartości 300 złotych oraz różnego rodzaju wiertel i bitów umieszczonych w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyków samochodowych i dowodu rejestracyjnego z samochodu R. (...) o łącznej wartości co najmniej 4.700 złotych, a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłowali dokonać kradzieży z ich wnętrza mienia, przy czym w wyniku włamania uszkodzeniu uległo okienko piwniczne o wartości około 200 złotych, drzwi wejściowe, których wymiana kosztowała 3.900,38 złotych i drzwi prowadzące do piwnicy o wartości 500 złotych, czym spowodowali szkody w łącznej wysokości 4.600,38 złotych na szkodę B. B. (3) i A. N., przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (opisanego powyżej),

- w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z D. P. (1), po uprzednim włamaniu się do lokalu mieszkalnego poprzez zerwanie kłódki zabezpieczającej i wyważenie drzwi, dokonali następnie kradzieży z jego wnętrza mienia w postaci trzech kaloryferów i rurek miedzianych o wartości 2.200 złotych na szkodę K. K. (1), przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa (opisanego powyżej).

Analizując okoliczności niniejszej sprawy Sąd uznał, że oskarżeni dopuścili się wszystkich zarzucanych czynów, aczkolwiek dokonał zmiany w opisie przypisanych im czynów, a także dokonał zmiany kwalifikacji prawnej niektórych spośród tychże czynów.

Sąd przyjął, że oskarżeni D. P. (2) i N. M. (1) dopuścili się przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 kk na szkodę F. F., polegającego na tym, że w dniu 22 lutego 2015 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia na jej szkodę postaci pieniędzy w kwocie około 200 złotych, telefonu komórkowego marki I. (...) koloru białego o nr IMEI (...) o wartości 2.142,37 złotych, broszki o nieustalonej wartości oraz świecznika o wartości 170 złotych, przy czym grozili pokrzywdzonej użyciem przemocy posługując się niebezpiecznym narzędziem w postaci toporka. Tym samym Sąd nie podzielił argumentów przedstawionych przez obrońców obu oskarżonych, iż ich zachowanie wyczerpało znamiona występków z art. 278 § 1 kk i art. 193 kk.

Przestępstwo rozboju polega na kradzieży popełnionej przy użyciu przemocy wobec osoby lub groźby natychmiastowego jej użycia albo przez doprowadzenie człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Rozbój charakteryzuje się kierunkowością działania sprawcy, ponieważ musi on zmierzać do dokonania kradzieży, używając do realizacji tego celu przemocy wobec osoby, groźby natychmiastowego jej użycia albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Jest to więc przestępstwo umyślne, które można popełnić jedynie z zamiarem bezpośrednim, tak co do celu działania, jak i używanych środków. Zastosowanie rozbójniczych środków musi nastąpić przed lub w czasie dokonywania kradzieży, aby przełamać lub uniemożliwić opór posiadacza przedmiotu kradzieży. Kwalifikowanym typem rozboju jest posługiwanie się przez sprawcę przy jego popełnieniu bronią palną, nożem lub innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo współdziałanie z osobą, która takim przedmiotem posługuje się. Jeżeli chodzi o wymieniony w art. 280 § 2 kk „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” to ustawodawca wyraźnie odwołuje się do jego cech, a nie sposobu jego użycia. Tym samym chodzi o przedmioty niebezpieczne same w sobie, które w ręku sprawcy mogą stać się narzędziami tak niebezpiecznymi jak broń palna czy nóż. Przedmioty te muszą być obiektywnie niebezpieczne. Przywołać w tym miejscu należy wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 6 września 2005 r., sygn. II AKa 170/05, w którym wskazano, że „przy dokonywaniu oceny „niebezpieczności” przedmiotu z punktu widzenia kwalifikacji prawnej z art. 223 k.k. (także art. 280 § 2 k.k.), istotne znaczenie będą miały takie cechy (właściwości) przedmiotu, które stanowią, że wykorzystanie zwykłych funkcji lub działania przedmiotu przeciwko człowiekowi spowoduje powstanie realnego zagrożenia o równowartości odpowiadającej użyciu broni palnej lub noża”. W doktrynie i orzecznictwie sądów za niebezpieczne przedmioty uznaje się, np. kastety, nunczako, śrubokręty, łomy czy nawet cegły - z uwagi na właściwości fizyczne (ciężar i rodzaj materiału). Użyte w art. 280 § 2 kk sformułowanie „posługuje się” należy interpretować szerzej niż występujące w art. 159 kk określenie „używa”. Używaniem jest faktyczne zastosowanie przedmiotu (np. zadanie nim ciosu), natomiast „posługiwaniem się” może być zarówno użycie, jak i straszenie przedmiotem

(zademonstrowanie gotowości użycia broni, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu w celu pokonania oporu pokrzywdzonego (tak wyrok SN z dnia 30 września 1975 r. VI KRN 33/75, OSNKW 1976, nr 1 oraz wyrok SN z dnia 9 grudnia 2002 r., II KKN 373/00, LEX nr 56921).

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że obaj oskarżeni zrealizowali znamiona w/w przestępstwa. Jak wynika z zeznań F. F. oskarżeni pojawili się w jej domu i – używając wobec pokrzywdzonej groźby użycia przemocy, posługując się toporkiem- zabrali w celu przywłaszczenia opisane powyżej przedmioty oraz gotówkę. Fakt, iż oskarżeni groźby nie spełnili, z punktu widzenia realizacji znamion przestępstwa, jest całkowicie obojętny. Sąd przyjął, że oskarżeni posługiwali się „toporkiem” stanowiącym własność N. M. (1), chociaż pokrzywdzona nieco odmiennie i sprzecznie opisywała przedmiot, który posiadali ze sobą sprawcy. Pokrzywdzona zeznała, że sprawcy mieli przy sobie „młotek murarski” z jednej strony płasko zakończony, a z drugiej „tępo takim kwadratem (...) nie był zakończony jak siekierka tylko płasko”, dalej, że młotek „z jednej strony był płaski do zbijania tynków, a z drugiej strony był normalny jak zwykły młotek”, zaprzeczyła, żeby był to okazywany jej przedmiot, zabezpieczony w samochodzie oskarżonego M.. Oskarżony M. z kolei przyznał, że to właśnie ten przedmiot został zabrany z samochodu i D. P. (2) posiadał go w czasie dokonywania czynu. O toporku wyjaśniał także D. P. (2). W ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonej odnoszące się do opisu przedmiotu, przy użyciu którego jej grożono, mogły być wynikiem strachu, jaki towarzyszył F. F., nieuważnego zapamiętania wyglądu tego przedmiotu oraz dynamizmu sytuacji. Sama pokrzywdzona przyznała, że ze zdenerwowania nie zapamiętała niektórych szczegółów zdarzenia, np. tego, że jeden ze sprawców trzymał w ręku pudełko ze świecznikiem (zauważyła to dopiero wtedy, gdy schodził z piętra). Podkreślić należy, iż przedmiotu, mającego przypominać ten, o jakim zeznała pokrzywdzona, nie odnaleziono. W ocenie Sądu uznanie toporka, którym posługiwali się oskarżeni, za „inny podobnie niebezpieczny przedmiot” nie wymaga szerszego komentarza, ponieważ oczywiste jest, że przedmiot ten, z uwagi na swoje cechy, w sytuacji jego użycia, stanowił takie samo zagrożenie jak w przypadku, gdyby oskarżeni użyli broni palnej lub noża. Sąd uznał ponadto, że oskarżeni M. i P. działali „wspólnie i w porozumieniu”. Jak wynika z ich wyjaśnień udanie się na posesję pokrzywdzonej, a następnie do domu mieszkalnego, było ich wspólnym pomysłem, oskarżeni dokonali swobodnego podziału ról i uzgodnili sposób działania, tj. D. P. (2) trzymał toporek, a N. M. (1) udał się za pokrzywdzoną po pieniądze. Obaj oskarżeni doskonale zdawali sobie sprawę z faktu posiadania przy sobie toporka. Co prawda Sąd przyjął wersję, że dokonanie przestępstwa nie było uprzednio planowane przez oskarżonych, jednakże podkreślić należy, iż żaden z nich – po spotkaniu pokrzywdzonej- nie odstąpił od dokonania czynu, w żaden sposób nie manifestował swojej negacji dla groźby użycia toporka wobec pokrzywdzonej w celu wydania przez nią pieniędzy. Należy zauważyć, że do przyjęcia współsprawstwa, tu obejmującego zamiar dokonania rozboju kwalifikowanego z użyciem niebezpiecznego narzędzia, konieczne jest, aby każdy ze współników utożsamiał się z działaniami pozostałych, traktując takie zachowanie jako swoje, nawet wówczas, gdy osobiście nie wykonuje wszystkich czynności czasownikowych przestępstwa. Nie jest konieczne wcześniejsze porozumienie sprawców, lecz wystarczy porozumienie osiągnięte w czasie wykonywania czynu zabronionego, przy czym może mieć ono charakter dorozumiany. Tak też było w analizowanej sytuacji faktycznej. Gdy D. P. (2) posłużył się toporkiem N. M. (1) zaakceptował to i kontynuował wraz z nim realizację pozostałych znamion rozboju oraz partycypował w korzyściach majątkowych osiągniętych z przestępstwa. Dlatego też uznać należy, iż obejmował on swoim zamiarem całość czynności sprawczych podejmowanych przez drugiego ze sprawców, łącznie z użyciem toporka, co uzasadnia przypisanie mu, na zasadzie współsprawstwa, popełnienia przestępstwa rozboju kwalifikowanego. Przywołać w tym miejscu należy nadto wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 listopada 2013 r.- sygn. II AKa 210/13, w którym wyrażono pogląd, iż „dla przypisania popełnienia rozboju z art. 280 § 2 kk nie jest konieczne używanie niebezpiecznego przedmiotu, ani jego dotykanie, trzymanie, czy kierowanie go w stronę pokrzywdzonego. Do okazania, że sprawca ma do dyspozycji niebezpieczny przedmiot i jest gotowy do jego niezwłocznego użycia, nie jest również konieczne dotykanie tego przedmiotu, trzymanie go w ręce. Wystarczające jest stworzenie na oczach pokrzywdzonego niebezpiecznego przedmiotu, poprzez np. utracenie szklanej butelki śrubokrętem, a następnie manifestowanie, że przedmiot ten jest „w zasięgu ręki” i jest się gotowym do jego użycia. Wiedza, iż dana osoba dopuszcza się czynu zabronionego, a nawet bierna akceptacja tego faktu, nie są równoznaczne ze współdziałaniem w popełnieniu przestępstwa. Bierna obserwacja zachowań innej osoby, realizujących znamiona typu czynu zabronionego, świadomość, a nawet akceptacja zachowań innych osób stanowiących przestępstwo nie są wystarczające dla przyjęcia znamion współsprawstwa w popełnieniu tego czynu. Konieczna jest przede wszystkim

realizacja znamion przedmiotowych współsprawstwa, wyrażająca się we wspólnej realizacji znamion określonego typu czynu zabronionego. Owo wspólne wykonanie może polegać na realizacji części znamion lub też podjęciu takiego zachowania, które w sposób istotny warunkuje realizację znamion czynu zabronionego przez innego współsprawcę”. W tym samym tonie wypowiedział się także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 27 czerwca 2013 r.- sygn. II AKa 176/13, który wskazał, że „znamiona kwalifikowanej postaci rozboju realizuje nie tylko ten, kto w trakcie takiego przestępstwa posługuje się bronią palną, nożem bądź innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu, ale także ten, kto działa wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią”. Tożsame stanowisko zajęły również w wyrokach Sądy Apelacyjne: we Wrocławiu z dnia 17 września 2013 r.- sygn. II AKa 264/13, w Poznaniu z dnia 13 września 2012 r.- sygn. III K 323/10 i z dnia 13 września 2012 r.- sygn. II AKa 170/12 oraz w Krakowie z dnia 30 sierpnia 2012 r.- sygn. II AKa 140/12.

Kierując się treścią zeznań pokrzywdzonej F. F. złożonych w postępowaniu sądowym Sąd dokonał zmiany w zakresie wartości mienia, jakie skradli oskarżeni. Zeznania pokrzywdzonej omówione zostały we wcześniejszej części uzasadnienia, przypomnieć w tym miejscu należy, iż pokrzywdzona zweryfikowała wysokość utraconej gotówki i ostatecznie podała, że sprawcy dokonali zaboru jedynie ok. 200 zł. Z kolei na podstawie dokumentów w postaci pism firmy (...) sp. z o.o. (k. 1205) i Salonu (...) (k. 1047) Sąd ustalił i określił wartość telefonu marki iPhone na kwotę 2.142,37 złotych netto, a świecznika na kwotę 170 zł. Jak zeznała pokrzywdzona skradziona jej broszka (bliżej nieokreślona) miała nieustaloną wartość.

Swym czynem oskarżeni dopuścili się ekscesu i wykroczyli poza zakres objęty zamiarem A. B. (1). Z wyjaśnień oskarżonych wynika bowiem, iż A. B. (1) nie wiedział o planowanej przez współoskarżonych kradzieży na szkodę F. F., ponieważ jej pomysł narodził się dopiero wówczas, gdy współoskarżeni byli już na posesji, jak też o realizacji znamion przestępstwa rozboju. Oskarżony ten myślał, że koledzy weszli na teren posesji pokrzywdzonej po złom. Z wyjaśnień oskarżonych wynika, że A. B. (1) miał również nie widzieć momentu wyjmowania z samochodu toporka, którym zagrożono pokrzywdzonej. Co prawda oskarżony N. M. (1) w postępowaniu przygotowawczym przedstawił wersję odmienną od wyżej opisanej, jednakże wycofał się z niej i ostatecznie wyjaśnienia oskarżonych co do roli A. B. (1) były zgodne.

Sąd przyjął, iż oskarżeni czynu dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony D. P. (2) w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk, ponieważ był uprzednio skazany na karę 1 roku pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku IX Wydziału Karnego z dnia 29 listopada 2011 roku w sprawie o sygn. IX K 573/11. Karę tę oskarżony odbył w okresie od 27 maja 2012 roku do 7 marca 2013 roku. Zgodnie z definicją zawartą w art. 115 § 3 kk przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., sygn. I KZP 33/02, „przepis art. 115 § 3 k.k., stanowiąc, że przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, nie wymaga, aby porównywane przestępstwa były przestępstwami, do których ustawowych znamion należy stosowanie przemocy lub groźby jej użycia. Należy zatem przyjmować podobieństwo przestępstw także wtedy, gdy zastosowana przemoc lub groźba jej użycia pozostają poza zakresem znamion popełnionych przestępstw, ale faktycznie zostały one zrealizowane w warunkach wystąpienia takiego sposobu działania, który powinien być objęty opisem przypisanego sprawcy czynu”. Z kolei w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006 r., sygn. V KK 442/05, wyrażono pogląd, iż „w wypadku ustalenia, że jedno z porównywanych przestępstw zostało popełnione z użyciem przemocy, drugie zaś z groźbą jej użycia należy przyjąć, iż przestępstwa te są podobne w rozumieniu art. 115 § 3 k.k.”. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd orzekający nie miał wątpliwości, iż przestępstwo, jakiego oskarżony się dopuścił jest przestępstwem podobnym do występku z art. 158 § 1 kk, za które skazany został uprzednio. Oskarżony zbrodni rozboju dopuścił się w okresie 5 lat od zakończenia odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie o sygn. IX K 573/11, którą odbył w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy. Oba przestępstwa należą ponadto do kategorii przestępstw umyślnych. Co do oskarżonego N. M. (1) Sąd przyjął, iż przypisanego mu przestępstwa dopuścił się w warunkach tzw. multirecydywy. Do popełnienia przestępstwa w ramach recydywy wielokrotnej dochodzi, jeśli sprawca uprzednio skazany w warunkach art. 64 § 1 kk i po odbyciu

łącznie kary roku pozbawienia wolności popełnia przed upływem 5 lat przestępstwo bądź to identyczne do tego, za które był już uprzednio skazany w ramach art. 64 § 1 kk z wymienionym w treści normy art. 64 § 2 kk, bądź znajdujące się zamkniętej grupie zachowań taksatywnie wyliczonych w art. 64 § 2 kk (tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. II AKa 185/15). Podobnie w wyroku z dnia 25 września 2015 r., sygn. II AKa 323/15, Sąd Apelacyjny w Katowicach wskazał, że „w przepisie art. 64 § 2 kk należy wyróżnić więcej niż jedną grupę przestępstw, w ramach której winno się mieścić przestępstwo uprzednio popełnione w warunkach z art. 64 § 1 kk, jak i przestępstwo obecnie przypisane, aby mogło dojść, przy spełnieniu dalszych warunków dotyczących okresów odbytych kar, do zastosowania art. 64 § 2 kk. Przyjmuje się, że mowa tu o trzech grupach. Pierwszą z nich stanowią przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, kolejną - przestępstwa zgwałcenia, a ostatnią - przestępstwa rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia”. W orzeczeniu tym Sąd powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1996 r. (sygn. I KZP 3/96, OSNKW 1996, nr 5-6, poz. 23), według której użyte w art. 60 § 2 kk określenie „ponownie” oznacza, że dla przyjęcia powrotu sprawcy do przestępstwa - popełnionego w warunkach określonych w tym przepisie - konieczne jest uprzednie skazanie sprawcy z zastosowaniem art. 60 § 1 kk ale nie za jakiegokolwiek przestępstwo umyślne, lecz albo za takie samo przestępstwo, jak aktualnie zarzucone (tożsamość jednostkowa), albo za przestępstwo należące do tej samej grupy przestępstw, które zostały wymienione w art. 60 § 2 kk, z czego można wyprowadzić wniosek, że Sąd zarówno w przepisie art. 60 § 2 dkk oraz podobnie brzmiącym przepisie art. 64 § 2 kk należy wyróżnić więcej niż jedną grupę przestępstw, w ramach której winno się mieścić przestępstwo uprzednio popełnione w warunkach z art. 64 § 1 kk, jak i przestępstwo obecnie przypisane, aby mogło dojść, przy spełnieniu dalszych warunków dotyczących okresów odbytych kar, do zastosowania art. 64 § 2 kk. Pierwszą z grup stanowią przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, kolejną - przestępstwa zgwałcenia, a ostatnią - przestępstwa rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia. Stanowisko to poparł również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lutego 2016r., sygn. V KK 447/15, w którym wyrażono pogląd, iż „multirecydywa oznacza sytuację, gdy sprawca popełnia trzecie z kolei przestępstwo umyślne, przy czym skazanie za drugie z kolei przestępstwo miało miejsce w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. Owo trzecie przestępstwo ma być nie tylko przestępstwem umyślnym, lecz także przestępstwem wskazanym wyraźnie przez ustawodawcę; jest to tzw. recydywa właściwa. Czyni on to przez podanie trzech typów przestępstw - zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem - oraz dwóch przedmiotów ochrony (tu w jednym przypadku wskazując także na sposób popełnienia czynu) - życia i zdrowia oraz mienia (z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia). Sprawca ma popełnić jedno z tych wymienionych przez ustawodawcę przestępstw ponownie. Oznacza to, że jedno z przestępstw, za które został uprzednio skazany, również ma należeć do tej grupy”. Z danych o karalności oskarżonego N. M. (1) wynika, że przed datą rozpatrywanego czynu był on wielokrotnie karany za różnego rodzaju przestępstwa umyślne, w tym przestępstwo usiłowania rozboju, o którym to przestępstwie mowa w art. 64 § 2 kk. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach Wydział III Wydziału Karnego z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06 N. M. (1) został bowiem skazany za czyny: z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz z art. 292 § 1 kk na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, które to kary połączono i orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony. Z faktu uprzedniej karalności za przestępstwo rozboju w warunkach z art. 64 § 1 kk należy wyprowadzić wniosek o konieczności zastosowania wobec niego przepisu art. 64 § 2 kk do przypisanej mu w tej sprawie zbrodni.

Sąd przyjął także, że oskarżeni D. P. (2) i N. M. (1) dopuścili się przestępstw z art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk i art. 276 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz art. 279 § 1 kk, przy czym oskarżony N. M. (1) w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 kk polegających na tym, że:

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B., po uprzednim wyważeniu okna piwnicznego oraz wylamaniu drzwi do (...), zabrali następnie z jego wnętrza pieniądze w kwocie 250 złotych, wiertarko - wkrętarkę marki D. o wartości 798 złotych, wiertarkę marki (...) o wartości co najmniej 258 złotych, szlifierkę marki B.&D. o wartości co najmniej 138 złotych, wiertarkę marki M. o wartości 238 złotych, młoto- wiertarkę marki (...) o wartości 597 złotych, pistolet do pianki Titan o wartości 80 złotych, ekspres do kawy (...) o wartości

co najmniej 399 złotych, 15 butelek wódki nieustalonych marek i nieustalonej wartości, wytwornicę pary o wartości co najmniej 129 złotych, telefon komórkowy marki S. o nieustalonej wartości oraz różnego rodzaju wiertła i bity umieszczone w skrzynkach o bliżej nieustalonej wartości, kluczyki samochodowe i dowód rejestracyjny samochodu R. (...) o nr rej. (...), a nadto poprzez wyłamanie drzwiczek gier zręcznościowych usiłowali dokonać kradzieży mienia z ich wnętrza, przy czym w wyniku włamania uszkodził okienko piwniczne i drzwi wejściowe powodując z tego tytułu szkodę o wartości nie mniejszej niż 3.900,38 złotych, czym działali na szkodę B. B. (3) i A. N.,

- w dniu 20/21 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu, po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej i wyważeniu drzwi, dostali się do środka lokalu mieszkalnego, skąd następnie zabrali w celu przywłaszczenia cztery kaloryfery o wartości 2.417,76 złotych oraz rury miedziane o wartości co najmniej 399,18 złotych na szkodę K. K. (1).

Przestępstwo z art. 279 § 1 kk z uwagi na sposób działania sprawcy składa się z dwóch elementów: włamania i zaboru rzeczy. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, iż przestępstwo z art. 279 § 1 kk obejmuje zachowanie polegające na usunięciu przeszkody, stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu. Istota włamania polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie woli dysponenta rzeczy do jej zabezpieczenia przed innymi osobami. Z kradzieżą z włamaniem mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca zabiera w celu przywłaszczenia rzeczy w następstwie usunięcia przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia, utrudniającym dostęp do jego wnętrza. Pojęcie włamania obejmuje nie tylko uszkodzenie lub zniszczenie urządzeń stanowiących zabezpieczenie sensu largo swobodnego dostępu do rzeczy, lecz również pokonanie lub usunięcie przeszkody, którą stworzono dla jej zabezpieczenia i dla uniemożliwienia lub utrudnienia jej zaboru przez osoby nieuprawnione. Każde zatem działanie polegające na usunięciu przeszkody lub jej pokonanie, jak np. włamanie, uszkodzenie zamknięcia, stanowi pokonanie zabezpieczenie i jeśli towarzyszy temu zabór rzeczy powinno być kwalifikowane jako włamanie. Z uwagi na fakt, iż przestępstwo z art. 279 § 1 kk jest przestępstwem materialnym, znamionem skutkiem jest przywłaszczenie rzeczy przez sprawcę.

W każdym z opisanych powyżej przypadków oskarżeni dostali się do wnętrza zamkniętych i zabezpieczonych w różny sposób lokali, skąd zabrali różnego rodzaju rzeczy (przedmioty, materiały, narzędzia, artykuły spożywcze). Sąd określił wartość tych rzeczy opierając się na zeznaniach pokrzywdzonych i świadków oraz przedstawionych przez nich dokumentach, np. dowodach zakupu, fakturach VAT. W ten sposób Sąd ustalił wartość pianki Tytan na kwotę 80 zł. (faktura VAT (...)), wiertarki marki D. na kwotę 798 zł. (faktura VAT (...)) i młoto-wiertarki marki (...) na kwotę 597 zł. (faktura VAT (...)). W przypadku, gdy ustalenie precyzyjnej wartości było niemożliwe Sąd przyjął wartość najbardziej zbliżoną do tej, jaką miały rzeczy skradzione ale też zmuszony był także przyjąć, iż wartość niektórych spośród rzeczy była „nieustalona”. Taka sytuacja zaistniała, jeśli Sąd nie posiadał żadnych niezbędnych danych identyfikujących daną rzecz, które by pozwoliły na ustalenie, choćby zbliżonej (minimalnej), wartości rzeczy. W tej sytuacji, nie dające się rozstrzygnąć wątpliwości, Sąd zmuszony był rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych.

W przypadku czynu popełnionego na szkodę B. B. (3) i A. N. Sąd uznał ponadto, że oskarżeni dokonali zniszczenia mienia o wartości nie mniejszej niż 3.900,38 złotych. Z zeznań świadków wynikało, że oskarżeni uszkodzili okienko piwniczne i drzwi wejściowe, jednakże okienko to nie zostało przez nich naprawione i nie byli w stanie podać wartości zniszczonego okienka lub wysokości nakładów poniesionych na jego naprawę/ wymianę. Pokrzywdzeni przedstawili jedynie dokument potwierdzający naprawę drzwi, z którego wynikała wysokość kosztów z tego tytułu. W związku z czym Sąd przyjął, że oskarżeni dokonali zniszczenia mienia na kwotę nie mniejszą niż 3.900,38 złotych. Przyjmując kwalifikację kumulatywną z art. 279 § 1 kk i art. 288 § 1 kk dla opisu zachowania oskarżonych Sąd miał na uwadze wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. II AKa 126/13, w którym wskazano, że „kumulatywną kwalifikację obejmującą przepisy art. 279 § 1 k.k. oraz art. 288 § 1 k.k. należy przyjmować szczególnie wtedy, jeżeli w trakcie kradzieży z włamaniem sprawca, przełamując zabezpieczenie, spowodował uszkodzenie mienia wydatnie wykraczające poza szkodę związaną z usunięciem przeszkody chroniącej dostęp do pomieszczenia, skąd dokonano kradzieży”. W realiach niniejszej sprawy z taką sytuacją mamy do czynienia. Zsumowanie przyjętych przez Sąd wartości daje kwotę 2.887 zł., a szkoda z tytułu uszkodzenia drzwi wyniosła kwotę 3.900,38 zł.

Zachowanie oskarżonych nakierowane na dowód rejestracyjny marki R. (...) wyczerpało z kolei znamiona przestępstwa z art. 276 kk. Przepis ten uznaje za występki nie kradzież dokumentu, ale jego niszczenie, uszkodzenie, czynienie bezużytecznym, ukrycie lub usunięcie i to wtedy, gdy sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać dokumentem. Dokument, którym sprawca nie ma prawa wyłącznie rozporządzać jest pojęciem szerszym od dokumentów wskazanych zarówno w art. 274 kk, jak i 275 kk, które to stanowią szczególne rodzaje dokumentów. W przepisie tym chodzi bowiem o te wszystkie przedmioty, którym nadano przymiot dokumentu, które nie należą do kategorii dokumentów stwierdzających tożsamość osoby lub jej prawa majątkowe. W praktyce ukrycie, a najczęściej usunięcie dokumentu, jest powiązane z zachowaniem sprawcy, które może być traktowane jako kradzież lub przywłaszczenie dokumentu. W takiej sytuacji rozstrzygające jest ustalenie zamiaru towarzyszącego sprawcy oraz rodzaj dokumentu stanowiącego przedmiot czynności wykonawczej. W sytuacji bowiem, gdy chodzi o dokument stwierdzający tożsamość innej osoby albo jej prawa majątkowe, zaś sprawca działał z zamiarem jego przywłaszczenia, odpowie za przestępstwo z art. 275 § 1 kk, a w sytuacji każdego innego dokumentu - pod warunkiem, że sprawca nie ma nim prawa wyłącznie rozporządzać- odpowie on za przestępstwo z art. 276 kk jako ukrycie lub usunięcie dokumentu. W orzecznictwie przyjmuje się, że zasadne będzie przypisanie sprawcy kradzieży dokumentu innego niż określony w art. 275 kk, występkę z art. 276 kk, o ile z kradzieżą będzie łączyła się któraś z czynności czasownikowych określonych w art. 276 kk, np. ukrycie przez sprawcę dokumentu (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2012 r., sygn. III KK 45/12 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 listopada 2008 r. II AKa 87/08). W niniejszej sprawie oskarżeni zabrali z lokalu (...) dowód rejestracyjny pojazdu, który to dokument nie stwierdza tożsamości osoby w nim wskazanej, a którym to dokumentem oskarżeni bez wątplenia nie mieli prawa wyłącznie rozporządzać.

Jak wskazano już powyżej oskarżony N. M. (1) zarzucanych mu czynów dopuścił się w warunkach tzw. multirecydywy. Oskarżony bowiem był uprzednio skazany m. in. za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 3 lat pozbawienia wolności przez Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział III Wydział Karny z dnia 10 kwietnia 2008 roku w sprawie o sygn. III K 1634/06. Oskarżonemu wymierzono karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony obywał w okresie od 9 października 2006 roku do 9 marca 2007 roku, od 26 marca 2007 roku do 28 maja 2007 roku i od 2 marca 2012 roku do 17 grudnia 2013 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony. Uprzednio zatem oskarżony został skazany w warunkach art. 64 § 1 kk za czyn z art. 280 § 1 kk w wymiarze przekraczającym 1 rok, którą to karę odbył. W ramach niniejszego postępowania przypisane zostało oskarżonemu popełnienie ponownie umyślnego przestępstwa kradzieży z włamaniem znajdującego się zamkniętej grupie zachowań taksatywnie wyliczonych w art. 64 § 2 kk. Szczegółowe rozważania na temat zastosowania przypisania oskarżonemu działania w warunkach art. 64 § 2 kk Sąd zawarł już we wcześniejszej części uzasadnienia i znajdują one pełne zastosowanie do omawianej w tym miejscu sytuacji.

Sąd uznał również winę oskarżonego D. P. (1) w zakresie przypisanych mu czynów z art. 278 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk oraz art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk polegających na tym, że:

- w dniu 8 stycznia 2015 roku z mieszkania znajdującego się w R. przy ulicy (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji samochodowej marki (...) o wartości co najmniej 150 złotych i wkłótki marki B. o wartości co najmniej 174,90 złotych, a także poprzez podważenie drzwiczek usiłował dostać się wnętrza sejfów znajdującego się w pokoju w mieszkaniu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, czym działał na szkodę J. P.,

- w dniu 08/09 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza baru piwnego (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 1.330 złotych i aparatu cyfrowego marki S. o nieustalonej wartości na szkodę J. K. (1) i K. K. (2),

- w dniu 28 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), działając wspólnie i porozumieniu z R. B., przy pomocy uprzednio skradzionych kluczyków, dostał się wnętrza samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...) o wartości 950 złotych i usiłował dokonać jego kradzieży z terenu posesji, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia samochodu, czym działał na szkodę B. B. (3) i A. N.,

- w dniu 28/29 stycznia 2015 roku w R. przy ulicy (...), po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza lokalu (...) mieszczącej się w budynku własności Z. S., skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie co najmniej 50 złotych oraz napojów różnych marek w nieustalonej ilości i nieustalonej wartości na szkodę D. M.,

- w dniu 02/03 lutego 2015 roku w R. przy ulicy (...) po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych i zerwaniu klódek zabezpieczających kratę wejściową dostał się do wnętrza lokalu (...), skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 400 złotych na szkodę K. i J. K.,

- w okresie od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku z pomieszczenia piwnicy znajdującej się w R. przy ulicy (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia szlifierki kątovej marki (...) o wartości co najmniej 128 złotych, wiertarki udarowej marki (...) o wartości co najmniej 147,56 złotych, szlifierki taśmowej marki S. o wartości co najmniej 269 złotych, młota udarowego o wartości co najmniej 79 złotych i piły łańcuchowej marki B. (...) o wartości co najmniej 379,99 złotych na szkodę J. P..

Co do czynów popełnionych na szkodę J. P. Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego co do przyjętej w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynów. Podkreślenia wymaga, iż J. P. oraz B. P. odmówili składania zeznań w sprawie, w związku z czym – przy braku innych dowodów- Sąd musiał bazować na wyjaśnieniach oskarżonego co do przebiegu zdarzeń z dnia 8 stycznia 2015 roku oraz w okresie od dnia 20 grudnia 2014 roku do dnia 20 lutego 2015 roku. W ocenie Sądu nie można przyjąć, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem tylko na tej podstawie, że – jak argumentował oskarżyciel- oskarżony był już uprzednio karany za czyny podobne i ma rozeznanie, czym różni się przestępstwo kradzieży od przestępstwa kradzieży z włamaniem. W zakresie w/w czynów Sąd także przyjął, iż nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego zgodnie z treścią art. 5 § 2 kpk. Sąd miał na uwadze, iż w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, że przyznaje się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów, natomiast odnośnie zdarzenia dnia 10/11 stycznia 2015r. wyjaśnił, że „jak pamiętam drzwi były otwarte w tym pomieszczeniu to jest nie były zamknięte na klucz. W tym czasie rodziców nie było w domu”. W kolejnym przesłuchaniu oskarżony znowu złożył oświadczenie o przyznawaniu się do „tych kradzieży oraz włamań z wszystkich zarzutów”. Pomimo faktu, iż oskarżony w toku postępowania przygotowawczego zdecydował się na składanie wyjaśnień prowadzący postępowanie nie odebrał od oskarżonego szczegółowych oświadczeń w zakresie powyżej opisanych zdarzeń, nie wyjaśnił rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżonego, nie podjął także – poza przesłuchaniem świadka J. P. – żadnych innych czynności weryfikujących wersję oskarżonego. Na etapie postępowania przed Sądem uzyskanie takich informacji było już niemożliwe, Sąd wyczerpał możliwości dowodowe. Sam oskarżony zaś co do zaboru wkrętarki i nawigacji marki L. przyznał, że rzeczy te zabrał i tego samego dnia oddał je do lombardu, choć podniósł, że w czasie zaboru rzeczy matka oskarżonego na chwilę wyszła z mieszkania do piwnicy, a ojciec był w pracy, drzwi do sypialni, skąd oskarżony wziął rzeczy, były otwarte (tj. nie były zamknięte na zamek, klucz był w zamku, oskarżony nie musiał go przekręcić w zamku). Oskarżony przyznał także, że usiłował dostać się sejf, próbując podważyć w nim drzwiczki, z czego zrezygnował, ponieważ wiedział, że nie uda się go otworzyć. Mając na uwadze takie lakoniczne wyjaśnienia oskarżonego oraz brak dowodów przeciwnych, iż oskarżony rzeczywiście dokonał włamania do pokoju w mieszkaniu rodziców, Sąd dokonał zmiany kwalifikacji prawnej na przyjętą w wyroku. Jednocześnie Sąd zmienił datę czynu z 10/11 stycznia 2015r. na dzień 8 stycznia 2015r., ponieważ - jak wynika z wyjaśnień oskarżonego – tego samego dnia zabrał przedmioty i oddał je do lombardu. Z kolei z umów lombardowych wynika, że sporządzone zostały właśnie w dniu 8 stycznia 2015r. Co do wartości skradzionych przez oskarżonego przedmiotów- narzędzi – zauważyć należy, iż Sąd pozbawiony został istotnego materiału dowodowego w postaci zeznań świadka J. P., który dokonał ich wyceny, a który to świadek odmówił składania zeznań. Sam oskarżony nie był w stanie ustosunkować się do wartości, jakie przyjęto w akcie oskarżenia, stwierdził jedynie, że część narzędzi była używana, kilkuletnia, a część nowa i to jego ojciec ma największą wiedzę w tym zakresie. Całkowicie niemiarodajne dla ustalenia wartości tych rzeczy były sumy wynikające z umów lombardowych, jakie oskarżony uzyskiwał za zastawione rzeczy. Sąd nie dysponował ponadto innymi informacjami pozwalającymi na bardziej szczegółowe zidentyfikowanie poszczególnych przedmiotów. W tej sytuacji, ustalając ich wartość, posiłkował się informacjami zawartymi w Internecie, dotyczącymi przedmiotów oznaczonych rodzajowo, np. „szlifierka kątova

marki (...)", „wiertarka udarowa marki (...)" i przyjął ceny minimalne funkcjonujące w Internecie dla takich właśnie przedmiotów. Jedynie co do nawigacji samochodowej marki (...) (a nie C., jak przyjęto w akcie oskarżenia), na podstawie bardziej szczegółowych danych zawartych w umowie lombardowej, Sąd ustalił, iż była to nawigacja (...), a ceny takiej nawigacji w Internecie rozpoczynają się od kwoty 150 złotych. Taką też wartość nawigacji Sąd wskazał w przypisanym oskarżonemu czynie. Co do pozostałych czynów przyjęta kwalifikacja prawna nie budzi wątpliwości, ponieważ oskarżony każdorazowo dokonywał włamania do poszczególnych wskazanych powyżej lokali, które były zamknięte, oskarżony pokonywał więc zastosowane przez właścicieli zabezpieczenia w tym celu, by dostać się do środka. Wyjaśnienia oskarżonego odnoszące się z kolei do samochodu marki R. (...) jednoznacznie potwierdzają realizację przez oskarżonego znamion przestępstwa usiłowania kradzieży z włamaniem. Oskarżony działając wspólnie i porozumieniu z R. B., dostał się do środka przedmiotowego pojazdu, posiadając uprzednio skradzione z pubu (...) kluczyki do pojazdu. Pojazd został przez oskarżonych przepchnięty ok. 300 metrów od jego miejsca postojowego w tym celu, by uruchomiony pojazd nie wzbudził niczyjej uwagi. Oskarżeni usiłowali uruchomić pojazd, jednakże czynność ta się im nie udała, w związku z czym porzucili samochód. Sam oskarżony nie zaprzeczył, by celem jego działania była kradzież przedmiotowego pojazdu.

Sąd przyjął, iż czyny oskarżonych popełnione zostały w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk w brzemieniu po 1 lipca 2015r. W tym zakresie kierował się treścią wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 maja 2016 r., sygn. II AKa 72/16, w którym wyrażono stanowisko, iż „przed nowelizacją art. 91 k.k. z dniem 1 lipca 2015 r. aby ocenić, iż pozostające w zbiegu realnym przestępstwa stanowią ciąg przestępstw, każde z tych przestępstw składających się na ciąg musiało być kwalifikowane z tego samego przepisu lub musiał być to ten sam zestaw przepisów tworzących kumulatywną kwalifikację w odniesieniu do każdego z czynów stanowiących części składowe ciągu przestępstw (tożsamość kwalifikacji prawnej). W aktualnym stanie prawnym każde z przestępstw spiętych klamrą ciągłości ma w podstawie kwalifikacji prawnej wykorzystany ten sam przepis, stanowiący podstawę wymiaru kary za każde z nich i jednocześnie obok tego przepisu w podstawie kwalifikacji we wszystkich lub niektórych pojawiają się inne jeszcze przepisy, stanowiące element budowy kumulatywnej kwalifikacji, niestanowiące jednak podstawy wymiaru kary”.

Za przypisane oskarżonym czyny Sąd wymierzył im odpowiednio kary:

I. oskarżonemu D. P. (1):

- na mocy - art. 280 § 2 kk - 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk - 2 lat pozbawienia wolności,
- na mocy art. 278 § 1 kk - 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 5 lat pozbawienia wolności,

II. oskarżonemu N. M. (1):

- na mocy art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk - 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- na mocy art. 279 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk - 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 6 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając każdemu z oskarżonych kary jednostkowe, a także karę łączną, Sąd kierował się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary wynikającymi z art. 53 kk. Przy wymiarze kar obu oskarżonym Sąd przede wszystkim wziął po uwagę cele zapobiegawcze, a także wychowawcze, jakie kara powinna spełnić wobec każdego z nich, uwzględnił również potrzeby prewencji ogólnej, szczególnie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi o to, żeby sprawca nie powrócił na drogę przestępstwa i żeby wiedział, że za czyn, jakiego się dopuścił, grozi surowa kara. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż czyn z art. 280 § 2 kk zagrożony jest karą, której dolna granica ustawowego zagrożenia wynosi 3 lata. Oskarżeni dopuścili się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 i § 2 kk. Względem oskarżonego N. M. (1) Sąd zobowiązany był więc wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Analizując okoliczności popełnienia wszystkich

czynów Sąd uznał, że obaj oskarżeni są sprawcami zdemoralizowanymi, a uprzednio orzekane wobec nich kary charakteryzowały się nieskutecznością i konieczne jest zastosowanie surowej kary pozbawienia wolności jako bardziej wychowawczej. Oskarżeni, popadając po raz kolejny w konflikt z prawem, nie wyprowadzili z poprzednich wyroków żadnych wniosków. Orzeczone wobec oskarżonych kary nie mogły zatem charakteryzować się pobłażliwością. Zdaniem Sądu orzeczone wobec oskarżonych kary jednostkowe, a także kara łączna, uzmysłowią im, że zachowania, jakich się dopuścili, nie są bezkarne i nie są oplatane. W ocenie Sądu orzeczone wobec każdego z oskarżonych kary uwzględniają stopień społecznej szkodliwości czynów, który jest wysoki, są również adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych. Stopień winy każdego z oskarżonych jest wysoki. Oskarżeni są osobami dorosłymi i mieli możliwość rozpoznania bezprawności swojego zachowania, a także świadomość tego, że ich zachowanie odbiega od ogólnie przyjętych norm. W sprawie nie zaistniały okoliczności wyłączające winę oskarżonych. W ocenie biegłych oskarżeni w chwili czynu mieli w pełni zachowaną zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Sąd uwzględnił ponadto, że oskarżeni działali umyślnie z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i taką korzyść uzyskali. Zdaniem Sądu każdy z oskarżonych miał świadomość, że popełnia przestępstwo, co więcej-chciał to przestępstwo popełnić. Przy wymiarze kary za czyn z art. 280 § 2 kk Sąd wziął także pod uwagę sposób działania oskarżonych, rodzaj oraz stopień nasilenia przemocy, jakiej użyli, a także rozmiar ujemnych następstw, jakie oskarżeni spowodowali swoim zachowaniem. Co prawda zachowanie oskarżonych obiektywnie nie było nacechowane przemocą, czego przejawem jest to, że pokrzywdzona F. F. nie doznała obrażeń ciała, jednakże działanie oskarżonych wywołało u pokrzywdzonej silne wzburzenie, strach i zdenerwowanie. Jak wynika z zeznań pokrzywdzonej skutki tego zdarzenia tkwią w jej pamięci do chwili obecnej. Wymierzając kary oskarżonym oraz dokonując zróżnicowania ich wysokości miał także na uwadze właściwości i warunki osobiste obu sprawców, ich sposób życia przed, jak i po popełnieniu przestępstw. Z wywiadów kuratora sądowego wynika, że zachowanie oskarżonych na wolności nie było do końca poprawne, obaj oskarżeni w środowisku sąsiedzkim posiadają przeciętną opinię. Na niekorzyść obu oskarżonych świadczy to, że byli uprzednio karani. Kwestię działania w warunkach recydywy i multirecydywy Sąd omówił powyżej w niniejszym uzasadnieniu. Okoliczność ta również miała przełożenie na wysokość kar wymierzonym oskarżonym za przestępstwa, których się dopuścili w tych warunkach, a w konsekwencji na wysokość orzeczonych kar łącznych. Sąd uznał bowiem, że oskarżeni są sprawcami niepoprawnymi, zdemoralizowanymi i jedynie bezwzględne kary pozbawienia wolności są w stanie spełnić wobec nich cele resocjalizacyjne i wychowawcze. Kary wymierzone oskarżonym spełnią także swoją funkcję w zakresie społecznego oddziaływania, uświadomią nieopłacalność tego typu zachowań i dają sygnał, że tego rodzaju działania są surowo karane.

Na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd, zgodnie z treścią art. 63 § 1 kk, zaliczył oskarżonemu N. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w związku ze stosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 26 kwietnia 2016r. godz. 9.20 do dnia 26 września 2016r. Względem oskarżonego D. P. (1) Sąd nie dokonywał żadnych zaliczeń w związku z wprowadzeniem mu do wykonania kar pozbawienia wolności w innych sprawach.

Na mocy art. art. 44 § 2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego N. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci toporka przechowywanego w depozycie tut. Sądu pod poz. OZR 22/15. Toporek ten stanowił bowiem narzędzie służące oskarżonemu do popełnienia przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 kk na szkodę F. F. i według oświadczenia oskarżonego stanowił jego własność.

Na mocy art. 45 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych D. P. (1) i N. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa na szkodę K. K. (1) w kwotach po 70 zł. (względem każdego z oskarżonych), a ponadto wobec D. P. (1) w kwocie 30 zł. w związku z popełnieniem przestępstwa na szkodę (...) i K. K. (2) w kwocie 30 zł.

Co do korzyści majątkowej, jaką oskarżeni osiągnęli z popełnienia przestępstwa na szkodę K. K. (1) oskarżeni składali rozbieżne wyjaśnienia. Oskarżony D. P. (2) wskazał, że z rurkami miedzianymi udał się wraz z N. M. (1) i A. B. (1) na złom, gdzie rurki sprzedali za kwotę 220 zł., którą następnie podzieli pomiędzy siebie w kwotach po 70 zł. Oskarżony M. wyjaśnił, iż również na złom udali się we trzech i za rury uzyskali kwotę 240 zł., z czego otrzymał kwotę 100 zł. Oskarżony A. B. (1) zaprzeczył, by wraz z w/w oskarżonymi oddawał na złomie miedziane rury. Mając na uwadze

w/w rozbieżności wynikające z wyjaśnień oskarżonych, przyjmując wersję najkorzystniejszą dla nich, Sąd przyjął, iż oskarżeni P. i M. uzyskali korzyść majątkową w kwotach po 70 zł.

Co do korzyści majątkowej, jaką osiągnął oskarżony D. P. (2) z przestępstwa na szkodę J. K. (1) i K. K. (2) Sąd ustalił tę korzyść na kwotę 30 zł., ponieważ sam oskarżony przyznał, iż aparat cyfrowy marki S. sprzedał nieustalanej osobie za kwotę 30 zł.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych z urzędu adw. M. T. i adw. A. B. (2) kwoty po 2.040 zł. tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu świadczoną na rzecz każdego z oskarżonych oraz kwotę 469,20 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności. Przy określaniu wysokości wynagrodzenia dla każdego z obrońców z urzędu Sąd wziął pod uwagę ilość rozpraw, w których każdy z nich uczestniczył, nakład pracy każdego z obrońców oraz obowiązujące w tym zakresie przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Wprawdzie od dnia 1 stycznia 2016r. obowiązuje nowe rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, jednakże z treści § 21 rozporządzenia wynika, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. W związku z powyższym ustalenie należnego obrońcom z urzędu wynagrodzenia nastąpiło w oparciu o stawki przywołanego powyżej rozporządzenia z dnia 28 września 2002r.

Na mocy art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonych D. P. (1) i N. M. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, uznając, że ich zapłata stanowiłaby dla oskarżonych uciążliwość przekraczającą ich możliwości finansowe. Sąd wziął pod uwagę sytuację materialną i osobistą każdego z oskarżonych, w tym, że oskarżeni nie posiadają źródeł dochodu ani majątku, aktualnie przebywają w zakładzie karnym, gdzie nie pracują, wobec oskarżonych w dalszym ciągu stosowany jest środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, a przede wszystkim, że Sąd orzekł wobec oskarżonych długotrwałe kary pozbawienia wolności. W tych okolicznościach możliwości zarobkowania oskarżonych są znikome.

Sędzia

Uzasadnienie oddano w dniu 10 listopada 2016 r.

Sędzia: